

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1928

σες ως σήμερα δλ' αυτά από περιφάνεια και διακριτικότητα... Μά δεν υπάρχει περιφάνεια και διακριτικότητα; μπρός σ' έναν έτσι μοθάνατο...

Βέβαια η στάσις του κι' ο υποχρεωτικός του τόνος θά μπορούσαν να κάνουν τη νέα γυναίκα να υποθέσει ότι ο θεός της μιλούσε με τη μοναδική και ειλικρινή πρόθεσι να την υποχρεώσει. Όσο, κοντά σ' αυτό η κυρία Μιρού αντελήφθη από την κρυφή αγωνία της φωνής του, από τις μουσικές διαπεραστικές ματιές που της έβγαλε, ότι εκείνο που περιμενε προπάντων να πληροφορηθεί από την απάντησή της ήταν η πραγματική εντύπωση από την κατάσταση του. Ο γέρος έβλεπε κι' εξακολούθησε:

— Η διαθήκη μου βρίσκεται εκεί, μέσα στο κάτω συρτάρι αυτού του επίπλου που έχω δέκα χρόνια να το άνοιξω. Άρχει να προσθέσω λίγες γραμμές στο χαρτόσημον και το μέλλον των παιδιών σου εξασφαλίστηκε... Άν νομίζεις πως ήθελε η στιγμή, πέστο μου...

Μιά λεπτή και άβυσσος συστολή για τη συζήτηση αυτή περιχρυσώθηκε, και ο άπεραντος οίκτος του νέου του δυνατού και γεναίου έλπίδες πλάσματα για ένα φτωχό κορίτσι που είχε άρχει να παγώσει ο θάνατος, την έκαναν να πη ψέματα με όλη την ορμή της ψυχής της:

— Έσεις να πεθάνετε θεε μου; φώναξε. Έσεις θά μιάς θάψετε όλους, άκούστε με που σας το λέω... Κι' αν μου ξαναμιλήσετε γι' αυτές τις άνοησίες, σας όρκίζομαι ότι δεν θάρω να νά σας δώ ποτέ, ποτέ!...

Λίγο κόκκινο χρώμα χρωμάτισε τα χλωμά μάγουλα του γέρου, εν' άσθενικό χαμόγελο έκανε τα χείλη του να σιγήσουν και δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το ζήτημα. Όταν η άνηγά του του ζήτησε την άδεια να φύγει, φώναξε τα παιδιά της κοντά του, τα χάρεινε λίγο και έπειτα την έρωτησε με μιά φωνή στην οποία ξεχώριζε ο φόβος κι' η άμφιβολία:

— Θά σ' ξαναδώ την άλλη Πέμπτη. Έκείνη χαμογέλασε ήσυχα—ήσυχα και του απάντησε με το φυσικότερο ύψος του κόσμου:

— Βέβαια, βέβαια, θεε μου... την άλλη Πέμπτη όπως πάντα...

Σ' όλο το διάστημα της εβδομάδος η φτωχή κυρία Μιρού, πολύ άνησυχη, εκατό φορές τουλάχιστον σκέφτηκε να πάη στο θείο της. Ο φόβος όμως μπρος των τρομάχων με την άπρόοπτη επίσκεψή της την έκοιμήσε. Μάλιστα ήθελε η Πέμπτη, που λαγνισμένη από κάθε άλλη φορά άνέβηκε μαζί με τα τέσσερα μικρά της ως την ύψηλη συνοικία του θείου της. Μόλις είδε τα παράθυρα του ίσογειου του κλειστά, της κόπηκε με μιάς η άναπνοή, και μπαίνοντας μέσα έτρεξε κατ' ευθείαν στη θυροφύλα:

— Τι κάνει ο θεός μου; τη ρώτησε άμέσως.

— Πέθανε την περασμένη νύχτα.

Η κυρία Μιρού με τα πόδια της κομμένα, σκουριάσθηκε σε μιά καρέκλα. Και μπρός στα τέσσερα παιδιά που είχαν μείνει με το στήμα άνοιχτό και με τα μάτια τεντωμένα, η θυροφύλα άρχισε να διηγείται:

— Την περασμένη Πέμπτη μετά την άναχώρησή σας, ένοιωσε τον έαυτο του πολύ καλλίτερα, παρ' όλη την εξάντλησή του, πούμε γάλλωνε όλοένα. Και όλες τις έπομένους ημέρες έλεγε όλοένα: — "Έτσι είναι... Δεν ήθελε ακόμα η ώρα του θανάτου μου... Η άνηγά μου μου το έλεπε..." Έκανε ό,τι του έλεγε ο γιατρός χωρίς άνηγά, πειθήνια και γελούσε με τις ιστορίες που του έλεγε σά να είχε ξαναγεωώσει. "Ω! φτωχή μου κυρία, είναι μιά εύλογη να φεύγει κανείς έτσι απ' αυτό τον κόσμο, χωρίς να νοιώδη το θάνατό του, ν' αφήνη τη ζωή με μικρούς ήσυχους στεναγμούς. Μονάκι μιά κρίση του ήθελε χθές την νύχτα την τελευταία στιγμή από το θάνατό του... Μ' έφώναξε από το κρεβάτι του, και μου είπε με φωνή μουσική: "Για δες λοιπόν τι είναι κατ' από το σεντόνι μου... Νοιώθω δύο λαγνισμένα χέρια να με τραβούν απ' τα πόδια..." Έγώ άμεσως κατάλαβα ότι ξεφυγούσε, μα γιά να τον ευχαριστήσω άρχισα να γράφω κάτω υπό το σεντόνι. Τότε εκείνος με φωνή πιο ανιγμένη ακόμα μου είπε: "Λοε... μην κοιτάς... έξω το είν' αυτά τα χέρια... άφησε τα... και τρέξε γρήγορα κι' άνοιξε το κάτω συρτάρι αυτού του επίπλου... γρήγορα... Πάρε από μέσα ένα χαρτόσημο... θέλω να γράψω... ίσως προσταίνο ακόμα, θέλω ν' αφήσω την περ..." Μά ως ότου να βρω το κλειδί και ν'

βγάζοντας ένα μικρό στεναγμό... "Ω! τι ευτυχία να πεθάνω κανείς, έτσι σάν πουλί!"

Η θυροφύλα άνάσανε λίγο και έπειτα πρόσθεσε λίγο έμπευστικά:

— Ο συμβολαιογράφος ήρθε σήμερα το πρωί μαζί με τη θεία σας τη Μαρία... Αυτή τα κληρονομεί όλα...

LV

Μιά ώρ' άργότερα, πιο χλωμή και πιο κουρασμένη, με τα μάτια της θολά από τα δάκρυα ή καλή κυρία Μιρού κρατώντας από τα χέρια τα κοριτσάκια της και σπρώχνοντας μπροστά της τ' άνηγά της κατέβαινε θλιβερά την δόνη "Άμστερνταμ, ξαναγυρίζοντας προς τη ζωή της πάλης και των στερησεων. Κι' ενώ φώναζε τα παιδιά της της ξεφύγαν χωρίς να θέλη και μερικές φορές σχετικές με τον πόνο της: "Κόριμα, κόριμα έλεγε, να μην προσέχω η θυροφύλα ν' άνοιξη το συρτάρι... Τοτό άφησε την κυρία να περάσει... Συγγνώμη, κυρία μου!... Χάρις σε μένα όμως πέθανε ήσυχά σαν το πουλί... Μη σούνοις τα πόδια σου, Λολίτα... Για τη θεία Μαρία η κληρονομία του δεν είναι τίποτα ενώ γιά μιά θεία η σωτηρία... Φαίνα, πρόσθεσε τ' άυτόκρητα... Άς είναι, ή καλύτερη είναι πιο δυνατή απ' το χορμά... άνεβα, Περάζω μου, στο πεζοδρόμιο!..."

F. G. B. B.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ο τάφος του Πιέρ Λοτί

Ο Λήμαρχος του Άγιου Πέτρου της Γαλλίας στον όποιον άνηκε ο μικρός κήπος όπου έχει ενταφιασθεί ο περφημος μυθιστοριογράφος Πιέρ Λοτί, έπειδη των άνησυχώσεων συχνά οι περιγηγναι έκλεισε τον κήπο με τον τάφο και δεν τον άνοιγε παρά σε σπάνιες περιπτώσεις. Ο γείτονας του, όμως πιο καλόβολος στους περιγηγναι, γιά να τους ευκολύνη πήρε κι' έστρεψε στο μεσοτοιχίο που χωρίζει τον κήπο του από τον κήπο του τάφου του Λοτί μιά σκάλα, κι' έτσι οι ξένοι σκαρφαλώνουν σ' αυτή κι' από κει βλέπουν τον τάφο του έξοικου συγγραφέως.

Οι κακές γλώσσες λένε ώστόσο ότι ο καλόβολος γείτονας βγάζει άρεσκα παραόσια απ' αυτή τη δουλειά, με αυτό δεν είναι εξακριβωμένο.

Ο Βεράρεν και η βροχή

Ο μεγάλος γάλλος ποιητής Πολ Βαλερύ γράφοντας τελευταία γιά τον έπίσημο μεγάλο Βέγο ποιητή Αλβίνο Βεράρεν άνέφερε, μεταξύ άλλων, και το ακόλουθο ανέκδοτό του:

— Μιά μέρα συνάντησα το Βεράρεν ο όποιος έπείσθηρε από την Ίταλία. Είχε άρψει πίσω του τη Φλωρεντία και τον έκτυρωτικό της ήλιο, στο δε το τρανι ποροχρόνισα προς το βορρά, πλησίαζε κι' άλλα κλίματα πιο σιωπηλά.

— Ο Βεράρεν τόσο ένθουσιαζόταν. Όταν έφτασε στη Νιζόν, άρχισε να βρέχει πράγμα που εγώητευσε το Βεράρεν. Ένοιωσε πια τον έαυτο του τόσο μέσα στο στοιχείο του ώστε άναψε τη πόρτα του βαγονιού του και βγήκε και στάθηκε στο σκαλάκι του τραίνου. Κι' αυτό με κίνδυνο της ζωής του μόνο και μόνο γιά να δειχτεί, γιά μερικές στιγμές, στο πρόσωπο την ευλογία της βροχής!

ΟΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο Γερμανός διαμαρτυρούμενος πάστορ Τέικμαν καταδικάστηκε τώρα τελευταία σε άργία, γιάτι εύλόγησε ένα γάμο σ' αϊθρά ύψη μέσα σ' ένα αεροπλάνο!... Ο πάστορ, όμως, δεν έδεδχη την τιμωρία αυτή. Έκαμε άναίρεση της άποφάσεως στις άνωτερες, έκκλησιαστικές άρχες των Γερμανών διαμαρτυρούμενων και κέρχισε την υπόθεσί του.

Οι άρχες αυτές καθώρισαν ότι ο θρησκευτικός γάμος σε αέρα πλέον είναι γάμος. Τα λόγια του άερος μπορεί να μην έχουν σημασία. Οι γάμοι, όμως, του άερος έχουν και πολύ μεγάλη μάλιστα!

Ο πάστορ Τέικμαν δέχθηκε μόνο μίαν άπλήν έπίπληξη γιάτι έλέτρησε να κινηματογραφηθή ο έναέριος και πρ...

π ο ς

αυτός

γ α

μος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΝΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. B.

Φυσιογνωμία φωσφορίζουσα από μελαχροινάδα γευστική, ως αντίθεσις άστραπηβόλα δόντια, στόμα κερασένιο. Σιλονέττα έκπρηστική, εύληστη, χαριτωμένη. Ντύσιμο που το διακρίνει με λεπτή και ραφινάρισμα κοκκιναριάς. Έκτάκτως σαγηνευτική συνολική, ιδιαίτερα χαρακτηριστική της έκλεκτής Δεσποινίδος είναι ότι την διακρίνει εξαιρετική μόρφωση, και η φρόνησίς της στη Σαρμπόν επί άρεκά έτη δεν συνετέλεσαν εις τό να έχη το κομμάτι ύψος της σοφής γυναίκος. Τούναντιον είναι άφελεστάτη και συμπαθής.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η παρελθούσα εβδομάς συμπεριελάμβανε άρκετές κοσμικές συνθησεις μεταξύ των όποιων και δύο χορευτικές, ή μία παρά τή κ. και τή κ. Δεπετί και η άλλη παρά τή κ. Τουλιά Καλβόρο-ροζέ.

— Η χορευτική βραδιά παρά τή κ. Δεπετί λίαν έπιτυχής. — Δις Δεπετί ή μία πλέον χαριτωμένη από την άλλη, και ή τρείς θροσέρές σάν φρεσκοκομμένα λουλούδια, έφορούσαν ή μία μωβ τουαλέττα και ή άλλες δύο ρόζ.

— Μεταξύ των νεκλημμένων ήταν ο Άεχρηός της Άγγλικής Άποστολής, κ. και κ. Λαίον, στρατηγός και κ. Τρικούπη, κ. Φαντρή με μούρη κομψή τουαλέττα, ναύαρχος και κ. Ν. Μακκά μωρη δαντέλλα, κ. και κ. Χαρουλάρη, κ. και κ. Βλ. Μπένση με τουαλέττα πολύ σικ μούρη και άρζάν, κ. Βλαχοπούλου, κ. και κ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Δεοντοπούλου—έκφραστηκή φυσιογνωμία, κ. Ν. Πετμεζά.

— Ήτοις έμφανίσεις κ. Μπουντούρη με μούρη τουαλέττα, κ. Ντε-Πάξ έπίσης μωρο φόρεμα, κ. κ. Πλιτ λεπτότατη εύμορφη με λευκή τουαλέττα.

— Μεταξύ των Δεσποινίδων πλέον θανμαστές έμφανίσεις, δις Καρόλλα—μάτια σε γαλαζοπράσινες άνταύγειες—με λευκή παρόετα τουαλέττα, δις Ίρεν Μακκά πικάντικη νουτιμάδα, με ρόζ στίλ τουλίνο φόρεμα.

— Δείξωσις το παρελθόν Σάββατον παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μακκά.

— Οι νεκλημμένοι πέρασαν ένα πολύ εύχάριτο απόγευμα χάρις στην περιποίησι και το συμπαθέστατον ύψος το όποιον διακρίνει τους οικοδεσπότες.

— Άρεται κυρία πιίζουν μεριτζ. Ο περισσότερος κόσμος παρμιά την έρθουσία. Χάρις στην μαεστρία που διακρίνει την έπιπλοιν υπάρχουν και έλκυστικές «φλέτρινγκ κόρνερς» γιά όσους καπνίζουν και άρέσκονται σε συζήτηση.

— Παρενέθησαν πρέσβης Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, κ. Ραυάνο μωρο όρατο σύνολον, κ. και κ. Μεταξά νουτιωτάτη με μωρο κρέπ-σατέν, κ. και κ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Δ. Δε-καπτε, δις Ράλλη, κ. και κ. Α. Τσουκαλά—πολύ εύμορφη, — Δις Ράλλη, κ. και κ. Ζιρά, κ. Μυταράκη, κ. και κ. Βλ. Μπένση με μωρο, κ. και κ. Κ. Τσάτσου, κ. και κ. Σπ. Τρικούπη πολύ σικ με μπλε παστέλ, κ. και κ. Χέλι, κ. Καλνάνη, κ. Γκιντοπούλου, κ. Ζέγγελ, κ. Κριεμάδη, κ. Εύρ. Μπένση, κ. Σπ. Μεταξά.

— Δις Διδες Πάλλη, Ράλλη, Θεολόγη, Ζέγγελ, Κριεμάδη, Πετμεζά, Είρ. Μακκά, Τσικαλιώνη ύπερ ποτε όρατα με μπέξ, Βέση, Φαντρή και αϊ δύο χαριτωμένα, Δεκατσά και Ψιακή.

— Και οι κ. κ. Β. Μελάς, Άλ. Πάλλης, Κανταντιόγλου, Ζαλταφάρας, Ν. Άθανασιάδης, Κοσμετάτος, Τσοποτός, Μαρά-θας, Βουτσίνης, Άλεξ Ράλλη, Δ. Μακκάς, Νιντι Δημα-ράς, κ. ά.

— Την παρελθούσαν Κυριακή ένα χορευτικό απόγευμα γιά το άντράνι» παρά τή κ. και τή κ. Άλ. Δημητριάδη.

— Άρκετάς διάκοσμος σπαιού. Στο φόντο μία όερα έντελώς άνανεϊδίττα διασκευασμένη με λουλούδια σπάνια και έπιπλο Σκωριανά.

— Ένα σάλονι πολύ κομψό με στόρες βέρ-νι—ό και έπιπλο μωρο. Καλλιτεχνικές γωνίες, κομμογεχημάτα σπάνια.

— Στην σάλα του χορού

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Στη Γαλλία, πολλοί ένθουσιαστές δημοκρατικοί, δίνουν στα παιδιά τους, όνόματα παρμένα από τους πρωταγωνιστές της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Ένας μάλιστα ήθοποιός της Γαλλικής Κομμωδίας, καταγόμενος από τη Σαρβοία λέγεται άπλούστατα... «Γαλλική Δημοκρατία»!.. Έπίσης στις επαρχίες της Γαλλίας συναντάει κανείς συχνά άνθρώπους που λέγονται: Δαντών, Μαρά, Ντεμου-λέν, Βοναπάρτη, κλπ.

Το σύστημα αυτό φαίνεται ότι το ακολουθούν και στη Σοβιετική Ρωσία, αλλά κάπως γενικώτερα εκεί, παίρνοντας τα όνόματα όχι μόνο μεγάλων ιστορικών άνδρων, αλλά γενικώς όλων των μεγάλων άνδρων του κόσμου, φτάνει μόνο να μην ήταν αυτοί άστοκραί. Έτσι στα τελευταία φύλλα της έπισήμου Σοβιετικής έφημερίδος «Ισβέστια» βλέπει κανείς ότι δίδεται ή άδεια σε διαφόρους «συγγραφείς», των όποιων τα όνόματα προηγούμενος ήταν Ίβάν, Άλέξης ή και παρόμοιο, να όνομασθούν: Βολταίρος, Σπινόζα, Κολόμβος, Γράκχας, Μπετόβεν, κλπ.

Περιογότερα όμως είναι τα όνόματα μερικών «συγροφιστών»: Άκούστε τα: Δαρβίνα (άπό το Δαρβίνος), Άμνηστία, Προλετάρα, Έπαναστάς, Δανιάν, Μαξία κλπ. !..

αμήγος από κομψά ζευγάρια. Χορός ζωηρότατος με αντίθεσιν εύχάριστη, λιγιστικά μπουστών και άπεδείχθη έτι περισσότερον ή χάρις της Δις Γ. Κωνσταντινίδη με κρέπ-σατέν κόκκινο λίκνα και φράντο καπέλλο στον ίδιο τόνο—σιλονέττα σπανία, κ. Ρενέ, Δ. Γερμοιάδη—έκ Κων)πόλεως—μελαχροινάδα Μπακερίζουσα και νουτιωτάτη φυσιογνωμία, με δαντέλλα και κρέπ-ροζαίν με μωρο, δις Ντέπη, Άλ. Δημητριάδη—δνειρώδης έμφάνισις—με τουαλέττα άνοιξιάνικη ζωρζέττ μπλε μαρέν σπαρμένη δλη με «σι-κώ» μεγάλα και μικρά ρόζ, και ματζήλι δεμένο στον λαιμό από ζωρζέττ μονόχρωμη μπλε—μαρέν ρελιασμένο ρόζ.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Ψιακή, κ. κ. και δις Μεταξά ζωρζέττ μπουά-ντε-ρόζ, κ. και δις Ταμπανοπούλου κόκκινο ζωρζέττ, κ. και κ. Πετρίση μωρη κρέπ-σατέν, κ. και δις Άνα-στασίαδη πράσινο κομψό φόρεμα, κ. και δις Φορέττη ρόζ—μωβ ζωρζέττ.

— Ένα γκρουπ από παριζιάνικες «βινέτες» Μικιτέ Ζαφειροπούλου με τράμπερ και φρούτα άνοιξιάνικη, και έντελώς ίδιότυπη μπλε κοπενάγκ με τολμηρές συνειλές μέσα σε τόνους μπλε και κίτρινους, δις Δία Σκαναβή με Παριζιάνικη τουαλέττα έμ-πορμύ μπλε παστέλ και γκρενά ντεσέν, δις Ρωσέτη σύνολον κομψότατον μπλε ζιμπουλίου.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην χορευτικών άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Ψιακή. Η δις Ψιακή κομψοτάτη με κόκκινο σατέν.

— Παρενέθησαν αϊ κυρία Κρίνον με μπλε, κ. Πετρίση με πράσινα, κ. Κάππαρη, με μπλε—σάξ, κ. Λαδοπούλου νουτιωτάτη με μπέξ, κ. Ζαφίρη με μωρο.

— Δεσποινίδες Έμπειρίκου με κόκκινη ζωρζέττ, Άεγυροπούλου με πράσινα, Μ. Βόση με κόκκινα, Μέλπω Κάππαρη με κόκκινο τράμπερ, δις Μ. Δοβέρδου πολύ πικάντικη με γκρι ζωρζέττ, δις Προσιδώνος πολύ εύμορφη με ρόζ, δις Ντόλλη Κοντογιάννη μπουά-ντε-ρόζ, Δις Δοανίδου ή μία με πράσινα, ή άλλη με μωρο. Και οι κ. κ. Μάτσας, Άλεξανδρόπουλος, Γεωργιάδης, Πετρίσης, Έμπειρίκος, Χαρουλάρης, Δαδόπουλος.

— Πέμπτη χορευτικών άπόγευμα παρά τή στρατηγώ και τή κ. Ζιρά.

— Το Σάββατον χορευτικών άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Βόση.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΣΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έκλεκτών περιεχομένων της, είναι και τα έξης: «Η μύθα των ψευτικών ελπίων», «Τι μάς κάνει να γελούμε», «Τό άγυρόνιο καλαμάκι» από τις περιπέτειες του Άδωνι Λοικέν, «Η Άρχουδα», «Στο πανηγύρι του Βερνακού αϊσθηματικό Σοφικό διχό διήγημα», «Η δαυμονισμένη», «Η έξη κόρες του καθηγητού εύθιμου διηγήμα», «Επίσης ή πολιτική ζωή του νύν Υποδιοικητού της Έθν. Τραπεζής κ. Έμμανουήλ Ίω. Τσουδερού, ός και το νέο μας μυθιστόρημα «Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ».

— Στην σάλα του χορού

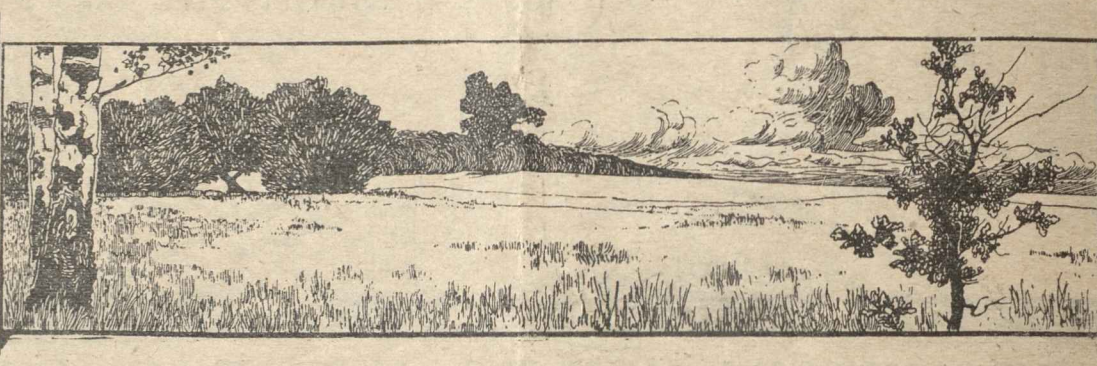
ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ο κ. Νικόλαος Χάρις μηχανικός και ή δις Έλένη Ν. Παρσκανεπούλου έμνηστεύθησαν. Η Διεύθυνσις του Μπου-λέτον εΐχετι ταχίαν έτην σέβην.

Η ΉΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΗ.

Κυκλοφορεί κάθε Πέμπτη ή «Ήπποδρομιακή», έφημερίς αποκλειστικώς άφιερωμένη στις κουρσες και άπαραίτητος εις κάθε φίλον του Ήπποδρόμου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

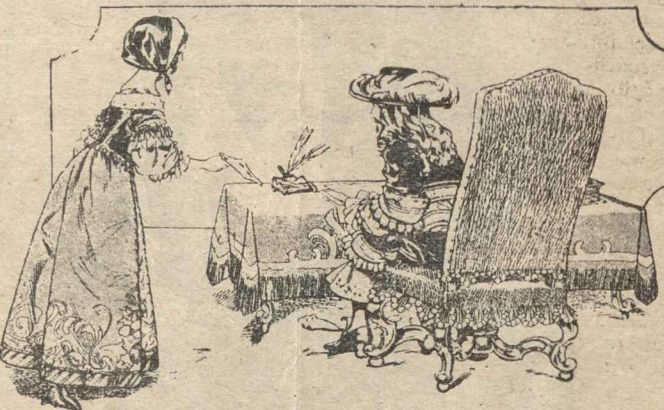
Ο Ροβέρτος Κέρ χαμογέλασε :
Πριν κρεμαστή, είχε, πρέπει να συλληφθή και ο ευγενής κομης είχε προφυλακτικώς και έχει λάβει όλα του τα μέτρα... Μου φαίνεται δε ότι συντάσσει κορυφή τη στιγμή αυτή στρατό από άγρο-μήτους χωρικούς, οι οποίοι θα σάς παίξουν πολύ άσχημα παιχνίδια.
Μά, τον ακάνθινο στέφανο !... Αυτά που μου λες είναι σπου-δαία... Μά που τα έμαθες εσύ...
Με πληρώνετε, αφέντη, για να βλέπω και βλέπω, άπάντησε με προσποιητή ταπεινοφροσύνη ο Ροβέρτος Κέρ.
Ο κοντόσταυλος, μονομύρισε τότε θυμωμένος γυρίζοντας προς τον Γερμανόν Ερμάνον :
— Ξεφορτώσου με μετ' ους μαντίες σου. Κοιτώνουν οι άντρες σου ; Κάμε τους να ξεσταθούν ! Φύγε... Κι' άς έμνη ο Σπαλατρών.
Ο Ερμάνος έφυγε κάνοντας υποκλίσεις και άμέσως πήγε με-σα ο Σπαλατρών, Ιταλός άρχηγός όπλοφόρων απ' τη Νεάπολη, με κρίκους χρυσούς στ' αυτιά και καλοστρωμένο μoustάκι. Αφού ύ-πεκλήθη δυό-τρεις φορές ειπε στον κοντόσταυλο.
— Έξελάν, αλκυμωτίσαμε ντοού κατέρχαρος αείρετικός !
— Να κρεμαστούν ! διέταξε ο Μονμορανσού.
— Όπως άγκαλάτε έξελάν... Με τους ντοού όμως κατέρχαρος ύπαρ-χει και όνα νέα κοπέλλα, όνα ό-ραία κοπέλλα, όνα υπέλλα ραγιάττα, υπελλίστρια !... Όνα άτζελο, αλητινό άτζελο !...
— Να κρεμαστή κι' ο άγγελος αύ-τός ! διέταξε πάλι ο κοντόσταυλος. Φύγε τώρα. Νόθη άλλος.
Ο Σπαλατρών έφυγε και σε λίγο μήκε μέσα ένας γερολογαχός ξερός, κοκαλιάρης, με μαρμερές μoustάκις. Τόν έλεγαν Ζιλ Όρντόνιο Δοπέ Έ-σκαλουτά και ήταν απ' την Ίσπανία.
Ο δόν Ζιλ ζήτησε απ' τον κοντόσταυ-λο να τον διορίση ταμία του σώμα-τος που διηύθυνε. Ο Μονμορανσού ζή-τησε γι' αυτό τη γνώμη του Ροβέρτου Κέρ. Ο Ροβέρτος συνηγόρησε υπέρ του Ίσπανού και ο κοντόσταυλος έ-δεδχη τον διορισμό. Ο δόν Ζιλ έφυγε έτσι κατενυχιστημένος, με το πρόσωπο φωτοβόλο από χαρά.

Στόν ανιψιάλο, δέν έμενε πλέον για να παρουσιαστή στόν κοντόσταυλο παρά ένας άκονη σπαθοφόρος άρχηγός σώματος, ένας Πικαρδός, άκούων στό όνομα Χάιρε Μαρία ! Τόν έλεγαν έτσι γιατί συνήθιζε στις όμιλές του να αναφέρει διαρκώς τις δυό αυτές λέξεις.
Τήν στιγμή όμως που δάμπανε ο Πικαρδός ο διαγγελεύς του κοντόσταυλου πλησίασε τόν Μονμορανσού και του ειπε :
— Έξοχότατε, έφθασε ένας ταχυδρόμος του Βασιλέως.
— Ταχυδρόμος απ' τόν Βασιλέα ! ειπεν ο Μονμορανσού, να ει-σέλθω άμέσως.
Ο διαγγελεύς πλησίασε τότε στην είσοδο και άνήγγειλε το ό-νομα του βασιλικού ταχυδρόμου !
— Ο κύριος ύποκόμης Νοαζύ !
Ο Νοαζύ ένεφανίσθη συγχρόνως στην είσοδο και έχαίρετσε τόν κοντόσταυλο μ' εύγενεια και κομψότητα.
— Θεέ μου, φώναζε ο Μονμορανσού μόλις τόν είδε, έλάτε να-σας σφίξω στην άγκαλιά μου κ'. ύποκομη. Έκαμε πολύ καλά ο Βασιλέας που έστειλε σάς κι' όχι κανένα άλλον. Δέν σηκώνονται να σάς υποδεχθώ γιατί μου πονεί το πόδι. Είμαι καρφομένος, έ-αίτίας του στην πολυ-θύονα μου, όπως θα εί-μαι μεθύν-ο στο φέ-ρετρό μου !.

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

— Έμαθα τό δυστύχημα που σάς συνέβη, έξοχότατε, ειπεν ο Νοαζύ και λυπήθηκα πολύ. Εύτυχώς είδατε καλύτερα.
— Ναι, ο Βασιλέας είχε την καλοσύνη να μου στείλ-ει τον Άμβροσιο Παρέ για να με θεραπεύσει, μα αυτός ο χειρισμός με βασανίζει πολύ με τη διατα στην όποια με ύποβάλλει. Άς έινε όμως... Άς τ' άρθσουμε αυτά. Ξέρετε ύποκόμη πως είμαστε να-γάκι συγγενείς εκ τών γυναικών ;
— Ναι, έξοχότατε, τό γνωρίζω. Αυτό μου κάνει τιμή.
— Τήν στιγμή αυτή ο γραμματέας του Μονμορανσού, Ροβέρτος Κέρ, άνοιξε μια μυστική πόρτα και έξηφανίσθη.
— Καθόστε ύποκομη, ειπεν ο κοντόσταυλος στόν Νοαζύ. Μι συγχωρείτε που σάς ύποδέχομαι στην αίθουσα αυτή ποτ' άλλο μί-λον στρατώνας. Όταν γεράσει κανένας, ξέρετε, δέν φροντίζει κα-τόσο για την πολυτέλεια.
— Πάντοτε φιλόφρονος ! σκέφθηκε ο ύποκόμης.
— Θά είστε πολύ κουρασμένος, ειπεν ο κοντόσταυλος.
— Ναι, έξοχότατε, έκαμα δεκαπέντε λενγών δρόμο. Χτες πε-μήθηκα στην έπαυλή του μαρζήσιο Βάζα.
Στό άκουσμα του όνόματος αυτού τό πρόσωπο του Μονμοραν-σού σκυνθρόπασε.

Μόλις ή θαλαμηπόλος του πήγε το γραμμα...

— Είδατε τόν μαρζήσιο ; ρώτησε.
— Ήταν εκεί ; Σας έδεδχη άμέσως.
— Ναι, τόν είδα, έξοχότατε. Μι-λς ή θαλαμηπόλος του τόν έδωσε το γραμμα του Βασιλέως μ' έδεδχη άμέσως.
— Όστε βρίσκεται στόν πύργον ;
— Μάλιστα, έξοχότατε.
— Χμ... έχει καλώς. Και τι μου φέρετε από τόν Βασιλέα ;
— Ένα διάγγεμα, έξοχότατε, έ-μοιο μ' αυτό που παρεδόσα στον μαρζήσιο Βάζα.
Συγχρόνως ο Νοαζύ έβγλε από τόν κόλλο του και παρεδόσε στον κον-τόσταυλο τό βασιλικό διάγγεμα λέ-γοντας :
— Ίδου έπίσης, έξοχότατε, μια έπιστολή γιά σάς.
— Έπιστολή ; Από ποιόν ;
— Απ' τόν μαρζήσιο Σίμων Βάζα.
Ο Μονμορανσού άγρίεψε, τά μάτια του άστράψαν.
— Ο μαρζήσιος Σίμων Βάζας, ειπε, εινε θανάσιμος εχθρός μου. Δέν δέχομαι έπιστολές εκ μέρους του.
— Έξοχότατε, ειπεν ο Νοαζύ, ο Βασιλέας έπληροφόρησε γι' αυτό τόν μισό που σάς χωρίζει με τόν Βάζα και γι' αυτό άχρηβός σας γράφει...
Ο Μονμορανσού είχε σκυνθρόπασει. Τά χέρια του έτρεμαν. Φο-νόταν έτοιμός να κομματίσει την έπιστολή του Βάζα, την έπι-στολή του ανθρώπου εκείνου που τόσο μεγάλο κακό του έκα-μ' άλλοτε, που τού άτίμασε τη μνηστή, που τού εφάρμακωσε αλ-κληση την ζωή.
Δέν παρεστθή μολαταύτα απ' τό θυμό του. Είχε ζήσει σε-ράντα χρόνια στην αυλή κ' ήξερε να προσποιείται. Έχαγε την όργη του, έσφιξε τά δόντια του για να μην σφελισθ' από λύπη και πνιθίσει.
— Έχετε δικήν ύποκόμη. Πρώτιστον και τερτάτιστον κατόν-παντός ευπατρίδου εινε ή ύπακοή στον Βασιλέα του. Άς άφαι-σουμε λοιπόν πρώτα την Βασιλικήν έπιστολήν. Διαβάστε την σας ύποκομή. Εγέγρασα και δέν βλέπω καλά πεί...
Ο Νοαζύ άνοιξε τό γραμμα του Βασιλέως και διάβασε τά εξής :

Μαθόν-τες ότι άφαι-σες από τόν-τόσο της Γενικής η-λμυαίνεται-πό τόν...

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό πάθημα ενός πρωθυπουργού. Τί έλεγε ο Πάπας Σίξτος για τις γυναίκες. Πως έσκόπευαν οι χωρικοί της Γαλλίας να τιμήσουν τό Βολταίρο... νεκρό. «Πές τους να μη βιάζονται». Τί συμβούλευσε την Ίωσηφίνα ένας συμβολαιογράφος. Θαλής και Σέλων. Εύτυχία ή δυστυχία ή άπόκτησις τέκνων ; Η ώ-μορφιά και τό ψεύδος, κτλ.

Ο Θεοδώριχος μολοντί άκολουθούσε την αίρεση του Άρείου είχαν πρωθυπουργό καθολικό τόν όποιον έθεωρούσαν ως άνθρωπο της έμπιστοσύνης του. Ο ύπουργός όμως αυτός, νομίζοντας πως έτσι θα κολάκευε τόν κύριό του έθεώρησε καλό να σπασθ' κι' αυ-τός την αίρεση τών Άρειανών. Μόλις τό πληροφορήθηκε αυτό ο Θεοδώριχος, διέταξε να κόψουν τό κεφάλι του άλλαξοπιστήσαν-τος πρωθυπουργού του.
— Έφ' όσον, ειπε, δέν παρέμεινε πιστός στόν Θεό του, πως εινε δυνατόν να παραμείνη πιστός σε μένα, ο όποιος, στό κάτω-κάτω δέν είμαι παρά ένας κοινός θνητός !...

Ο Πάπας Σίξτος V έλεγεν ότι, θα όνόμαζεν ευχάριστος Άγία όποιάδήποτε γυναίκα, άρχη να τό έπιστοποιείτο ότι... ο σύζυγός της δέν είχε κανένα παρόμοιο από τη γυναίκα του...

— Εάν τύχη και μ' έλευθερώσει από την τυραννία τών άρχόν-των μας, έλεγαν οι κάτοικοι της επαρχίας Ζουρά μιλώντας για τόν φιλελεύθερον άρχόν φιλόσοφο Βολταίρο, θα βγάλουμε τό λείψανο του έθνικού μας Άγίου Κλαυδίου από τόν τάφο του και στη θέση του θα βάλουμε τό λείψανο τό δικό του.
— Πέστε στους καλούς αυτούς ανθρώπους, ειπεν ο Βολταίρος, ό ένα φίλο του που έσπευσε να τό μεταβώση τά λόγια αυτά τών χωρικών του Ζουρά, ότι τούτέθα-ριστώ πολύ γι' αυτό που σκοπεύουν να κάνουν για μένα, άλλ' ότι... δέν υπάρχει καμιά βία !...

Όταν ο Ναπολέων Βοναπάρτης, έκανε κόρτε στην κατόπιν σύζυγό του Ίωσηφίνα ντε Μπουαρναί μη έχοντας λόγο της φτώχειας του να της προσφέ-ρη άμάξι, την έβγαζε περίπατο πεζή, κρατώντας την από τό μπράτσο. Τό έρωτευμένο ζευγάρι έπήγανεν έτσι στα μαγαζιά, κι' έκανε διάφορες έπισκέψεις.
Κάποτε έτυχε να έπισκεφθώ τόν γερόντα συμ-βολαιογράφο Ραγκιντώ, παλαιό φίλο της Ίωσηφίνας ή όποία τόν σεβόταν και τόν εκτιμούσε πολύ. Ο Ναπολέων περιμενε στό σαλονάκι, και ή Ίωσηφίνα, θέλοντας να ναναικονίσθ' στόν γερό φίλο της την άπό-φασι που είχε λάβει να παντρευθ' τόν νεαρό στρα-τηγό την πήρε ιδιαιτέρως στό γραφείο του. Η πόρ-τα όμως που έχωριζε τό γραφείο από τό σαλονάκι είχε μείνει μισόκλειστη, κι' έτσι ο Ναπολέων μπό-ρεσε νακούσθ' τόν συμβολαιογράφο ο όποιος προσπαθούσε να με-ταπέσει την νεαρά χήρα από τόν γάμο αυτό.

— Θά μετανοήσης, της έλεγε. Κάνεις μια τρέλλα... Πας να πά-ρης έναν άνθρωπο, ο όποιος, στό κάτω-κάτω δέν έχει παρά τό σπαθί του και τά γαλόνια του.
Ο Ναπολέων δέν άνέφερε τίποτε ποτέ σχετικώς με τη συζή-τηση αυτή την όποια έφανταζέτο ότι ούτε καν την είχε άκου-ση. Την ήμερα όμως της στέφνης του, όταν έφθασε την αυτο-κατοικίην χαλκίδα, διέταξε να δηγήσουν ενώπιόν του τόν γε-ρόντα Ραγκιντώ. Κι' όταν ο συμβολαιογράφος έφτασε, έγύρισε και του ειπε περακτικά :
— Έ, τί λες τώρα, κ. Ραγκιντώ... Έξακολουθείς να πιστεύεις ότι... δέν έχω παρά τό σπαθί μου και τά γαλόνια μου ; !...

Η διάσημος καλλιτέχνις Εύγενία Φουά ή όποία περί την δύσιν του βίου της ειπεν άπαρνήθη την Ίουδαϊκή θρησκεία για να σπά-σθ' τόν χειρισμένο έρωτήσε-μα μέρα τόν έρομολογητή της :
— Εινε άμαρτία πάρε μου, να αισθάνομαι ευχάριστη όταν μου λέει ότι είμαι έμορφή !...
— Βεβαίωτα τέκνον μου, άπήντησεν ο άρβας. Δέν γνωρίζεις ότι δέν πρέπει ποτέ να ενθαρρυνώμεν τό ψεύδος ; !...

Ο φιλόσοφος Θαλής ήταν κρημνισμένος έναντιόν του γάμου, θεωρών την άπόκτηση τέκνων ως τό μεγαλύτερο δυστύχημα που μισούσε να συμβη στον άνθρωπο. Ο νομοθέτης Σόλων, κρίνοντας την άναγκασιότητα του είδους από πολιτικής άποψείας, κατέ-κρινε σφοδρώς τις ιδέες του Θαλή. Ο τελευταίος αυτός διεμήνυσε μια μέρα στόν σοφό νομοθέτη ότι ο γυιός του είχε φρονεσθ' ! Ο Σόλων μόλις τόμαθε κατελήφθη από μεγάλη άπελπισία. Τόν συνήτησε τότε ο Θαλής, και με θοι-αμβεντικό ύφος του ειπε.
— Ε, τί λες τώρα... Θεωρείς άκόμη εύτυχία την άπόκτηση τέκνων ; !

μυστήριον. Οθενότων, πληροφορούμεν τόν περιπόνητον έξά-λκον ήμων κοντόσταυλον Άνναν Μονμορανσού, ότι έξαιρετι-κώς θα μ' έναρεστούσε αν κατέπαυε τάς διενέξεις του μετά τού μαρζήσιου Σίμωνος Βάζα και αν ένούμενος με αυτόν έξολό-θουε διά τού πυρός και τού σιδήρου τούς βδελυρούς αυτούς αί-ρετικούς, οι όποιοι στερούν και τόν Βασιλέα καλών ύπηκόων και την εκκλησίαν πιστών χριστιανών. Καταδιώξατε τούς αί-ρετικούς Οθενότους ως άγρια θηρία, ως λύκους, διαλύσατε τά τριβεία τους και τούς συλλόγους των, αφανισατέ τους απ' τό πρόσωπον της γης !...

Εφ' ή χάρις του Ύψίστου, κλπ. κλπ. >
Σηγή δευτερολέκτον επηκολούθησε μετά την άνάγνωσιν της βασιλικής έπιστολής.

Κατόν ο κοντόσταυλος ειπε :
— Πολύ καλά... Αι διατάγαι του Βασιλέως θέλουναι έκτελε-σθ' ! Όταν λαλει ο Βασιλέας ο Μονμορανσού δέν συζητεί, ύπα-κουει.

— Και τώρα, έξοχότατε, ειπεν ο Νοαζύ, επιτρέψατέ μου ν' άποσπώ.

— Ναι, φίλε μου, ναι τέκνον μου, ειπε με προσποιητήν καλο-σύνην ο κοντόσταυλος. Έλαγε ν' άναπαυθής. Θά διατάξω άμέσως να σου έτοιμάσουν τό καλύτερο διαμέρισμα του πύργου. Χαίρες κτωρμή !

Μόλις ο ύποκόμης Νοαζύ έφυγεν, ο Μονμορανσού βυθίστηκε σε σπυλίσματα. Όλόκληρον τό παρελθόν του πέραςεν απ' την φαν-τασία του. Η νύχτα τού θανάτου του γηραιού Γασπάρ Βιλλαν-δρου, ή άφιξη τού γενναίου Μπαγάρ εκ μέρους τού Φραγκίσκου τού πρώτου, ο βασισμός γάμος του με την Άρτέμιδα Βιλλανδρώ και κατόπιν... κατόπιν ή άποκάλυψις της τρομεράς ατιμίας εις τούς της σύζυγος του υπό αυτού τού διαφθορώς της, τού Σίμωνος Βάζα !...

— Πάτερ ήμων !... έμοιγγορίσεν ο κοντόσταυλος. Εινε άδύνα-τον να τό λησμονήσω όλα αυτά. Έπίσταμαι, έλπίζω πως θα ξε-χάσω με τόν καιρό, μα όχι δέν ξεχάσω. Σίμων Βάζα σε μισώ !... Μου κατέστρεφες την εύφημιαν... κι' ο έκτακτός !... Θά κολυμβήσω στό αίμα σου και τότε θ' ήσυχάσω !...

Τό βλέμμα του έπεσεν έξαφνα στην έπιστολή του Βάζα. Τά μάτια του άστραποβόλησαν...
— Άγ' αυτή ή έπιστολή ! μουγγρίσε. Πως να την διαβάσω ; Πού να βρω την δύναμη να την άνοι-ξω ! Σίμων Βάζα σε μισώ !... Θά σε μισώ όσο να μπού τόν τάφο ! Ο Βασιλέας ζητάει να συνεργα-σώμεν. Πολύ καλά... Θά πνίξω την όργη μου αφού έινε ανάγκη. Θά προσποιηθώ. Κι' άκούη—Πάτερ ήμων !—θα διαβίσω κι' αυτή την καταραμένη έπι-στολή. Έμπερ... θάρρος !...

Πήρε την έπιστολή κ' ένω τά χέρια του έτρεμαν την άνταξε και διάβασε τά εξής :
— Έξοχότατε,
Τριάντα έτά χρόνια έπέρασαν απ' τό φρικτό έ-κείνο βράδυ που σου άπεκάλυψα την ατιμία μου, και σε πλήγωσα, χωρίς να τό θέλω, για πάντα. Τριανταεπτά χρόνια, μια ζωή δλόκληρη δηλαδή. Σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν έπαυα να μετανιώω, να ύποφέρω, να θρηνώ και να ήθελω για μ' ότι έκαμα. Τριανταεπτά δλόκληρα χρόνια δέν καμάρηθα ήσυχον ύπνιν. Η κυριές της ζωής, τα βήσανα και ή τύχη μ' έγείραν. Η ήμερα τού θανάτου δέν εινε πλέον μακριά. Είμαι πεί άξρημος στόν κόσμο. Απ' όλη την οικολο-γία μου δέν έχει άπομείνει πεία κανείς. Μόνη παρηγοριά τών ημερών μου εινε ή πολυαναπαμένη μου κόρη Λενκη, τό άτυ-χίο αυτό τού γηρατός μου άνδρος. Η γενεία μου εσβέσθη. Τό ό-νομά μου θ' άποθάνη μαζί μου. Ο Θεός θά με καλέση σε λίγο να πάω τόν. Θέλω να με συγχωρήσετε. Θά μου τό άρνηθ' ήτε αυτό ; Αύριον θά ξεκινήσω και θά ρθώ να πέσω στα πόδια σας έπείτασας σας συγχώρησι...

Ο Μονμορανσού άρπασε τό γραμμα να του πέση από τα χέρια και σπύριζε τό βλέμμα του σε μια έλαιογραφία που κρεμόταν ά-πάνω τού, στόν τοίχο.

Η έλαιογραφία αυτή, παλαιά λιγάκι, παρίστανε μια νέα έκτακτον όμορφιά, με ξανθά μαλλιά, όλιγο γλωμή, με βλέμμα έντονο και μεγαλόχολο.

Ο Μονμορανσού κούτταζε την εικόνα αυτή άρκετά λεπτά, τά μάτια του βούγκωσαν, τό χορμί του τινάχτηκε από ένα δυνατό καλά κ' έξαφνα φηθίρισε με φωνή πνιγμένη, συγκινημένη, τρε-μουλιά κ' ή :

— Άοτεις !... Γλυκερά μου αγά-πη !... Βασανισμένη μου ψυχή !... Όχι, δέν θά τόν συγχωρήσω τόν ά-θλιο, δέν θά τόν συχωρήσω, ποτέ, ή-συχασε !...

Σώπασε λίγες στιγμές κ' έπειτα ξανάπε :
— Ά ! γιατί, να τόν άφήσω να ζήση τόν άθλιο ! Γιατί να μην τόν σκοτώσω την νύχτα εκείνη μέσα στη σκηνή του ; Αν τό έκανα αυτό θά ή-μουν πεί ήσυχος τώρα. Δέν θά υπέ-φερα τόσο...

(Άκολουθεί)

Ο Μονμορανσού άρπασε τό γραμμα να του πέση από τα χέρια και σπύριζε τό βλέμμα του σε μια έλαιογραφία που κρεμόταν ά-πάνω τού, στόν τοίχο.

Η έλαιογραφία αυτή, παλαιά λιγάκι, παρίστανε μια νέα έκτακτον όμορφιά, με ξανθά μαλλιά, όλιγο γλωμή, με βλέμμα έντονο και μεγαλόχολο.

Ο Μονμορανσού κούτταζε την εικόνα αυτή άρκετά λεπτά, τά μάτια του βούγκωσαν, τό χορμί του τινάχτηκε από ένα δυνατό καλά κ' έξαφνα φηθίρισε με φωνή πνιγμένη, συγκινημένη, τρε-μουλιά κ' ή :

— Άοτεις !... Γλυκερά μου αγά-πη !... Βασανισμένη μου ψυχή !... Όχι, δέν θά τόν συγχωρήσω τόν ά-θλιο, δέν θά τόν συχωρήσω, ποτέ, ή-συχασε !...

Σώπασε λίγες στιγμές κ' έπειτα ξανάπε :
— Ά ! γιατί, να τόν άφήσω να ζήση τόν άθλιο ! Γιατί να μην τόν σκοτώσω την νύχτα εκείνη μέσα στη σκηνή του ; Αν τό έκανα αυτό θά ή-μουν πεί ήσυχος τώρα. Δέν θά υπέ-φερα τόσο...

(Άκολουθεί)

Ο Μονμορανσού άρπασε τό γραμμα να του πέση από τα χέρια και σπύριζε τό βλέμμα του σε μια έλαιογραφία που κρεμόταν ά-πάνω τού, στόν τοίχο.

Η έλαιογραφία αυτή, παλαιά λιγάκι, παρίστανε μια νέα έκτακτον όμορφιά, με ξανθά μαλλιά, όλιγο γλωμή, με βλέμμα έντονο και μεγαλόχολο.

Ο Μονμορανσού κούτταζε την εικόνα αυτή άρκετά λεπτά, τά μάτια του βούγκωσαν, τό χορμί του τινάχτηκε από ένα δυνατό καλά κ' έξαφνα φηθίρισε με φωνή πνιγμένη, συγκινημένη, τρε-μουλιά κ' ή :

— Άοτεις !... Γλυκερά μου αγά-πη !... Βασανισμένη μου ψυχή !... Όχι, δέν θά τόν συγχωρήσω τόν ά-θλιο, δέν θά τόν συχωρήσω, ποτέ, ή-συχασε !...

(Άκολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΟΝΙΚΑΣ

Ποτέ η μικρούλα και χαριτωμένη κυρία Μορσάν-η Μόνικα, όπως την έλεγαν απλούστατα οι φίλοι της, δεν είχε φανεί τόσο τρελή όσο εκείνο το βράδυ.

Έπληθύνε απ' την μία ιδέα στην άλλη, όπως ένα πουλάκι πηδάει από κλαδί σε κλαδί, έγειλυνε χωρίς λόγο, ή, ξαφνικά, επέπληττε τους δυο άχρωστους καβαλιέρους της.

Οι καβαλιέροι της ωστόσο, ο Ζάκ Λε Άλουέν και ο Κλώντ Μπερτιέ, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να την ευχαριστήσουν και προσαποδοσαν να βρουν κι αυτοί μαζί της κάποια ευχαρίστηση, επί τέλους.

Μάταια, όμως, δυο ώρες τώρα την παρακαλούσαν να χορέψει μαζί τους. Έκλεινε τους έλεγες πως έκανε πολύ ζέστη ή πως έκανε πολύ κρύο ή ότι το Καζίνο της μικρής λουτροπόλεως ήταν γελοίο και ότι την τζάμπα την αποτελούσαν χωρίς άλλο συνταξιοχό, μουσικοί. Στο καλό, τίποτε, επί τέλους, δεν εβρίσκε το γούστο της! Θάλεγε κανείς ότι όλοι και όλα είχαν συνομαρτήσει για να την στενοχωρούν. Τι έλεειν ή εποχή, αλήθεια! Και οι άνδρες από μακριά δεν ήσαν ανόητοι στις γυναίκες!

Σαφηνά, δ'αυτοί από το τελευταίο σίμυ ή Μόνικα εφώναζε: —Το ξέρετε αλήθεια, το νέο; Είμαστε δεκαπέντε μέρες εδώ και δεν έπρωτάβαμε ούτε μία μέρα να πάμε να δούμε τη θάλασσα! Αί, λοιπόν, μάτε πως θάλασσα δεν έχει πια! 'Αποταβήχτηκε, λέει, στα καλά καθούμενα και δεν ξαναγύρισε πια! Πολύ λίγοι τόνωσαν αυτό, γιατί οι περισσότεροι δεν ξεκολλούν σάν και μās απ' το Καζίνο...Πρέπει να πάμε να βεβαιωθούμε...

—Πολύ χαριτωμένο άστειο, αλήθεια, είπε ο Ζάκ, μέ... —Πάμε τώρα άμέσως! —Μά πως; παρατήρησε ο Κλώντ, έτσι νύχτα; Δεν είναι σοφό αυτό που λέει η Μόνικα!

—Είπε πολύ σοφό, μάλιστα! Και μου φαίνεται παράξενο γιατί να μωχότανται, έμένα πάντα, ή καλλιτέρες ιδέες!

Οι νέοι, φυσικά, υπεχώρησαν. Έβγηκαν απ' τη σάλα του χορού και από άμυδρες δρόμους πήγαν στην παραλία.

Από τον ουρανό, που δεν είχε ούτε φεγγάρι ούτε άστρα, έφευγε μία πικρή ομίχλη σαν πέπλος από βελούδο. Μόνο ή λάμψη ενός φάρου μακριά έχάραιε φωτεινά διαλείμματα στον ορίζοντα.

Ο Κλώντ και ο Ζάκ, με άνασχημένο το γιακά, έμορμούριζαν. Η Μόνικα μισόγυμνη, με το ντεκολτέ του χορού και με μία ελαφρή μόνο κάπα ριγμένη επάνω της, έβελιζε διάφορα τραγουδάκια.

Αλήθεια, όμως, συλλογίστηκαν κι οι δυο νέοι μαζί: Γιατί να μη κερφούν να της προτείνουν έναν τέτοιο περίπατο;

Πάντα το Καζίνο, το τένις, το αυτοκίνητο και ή φλυαρία των πέντε το απόγευμα γύρω από ένα φωτίζανι τσάι! Ποτέ ή θάλασσα!

Τι κουτοί που ήσαν κι οι δυο τους, περὶ κουτοί από τον άντρα της, τον κ. Μορσάν, που είχε μείνει στο έργοστασίό του, κυττάζοντας πάντα να κερδίσει όσο μπορούσε περισσότερα χρήματα...

Εκέρδιζε, αλήθεια, πολλά...Γι' αυτό, άλλως, τον παντρεύτηκε και ή Μόνικα μ' όλον που ήταν γέρος και άσχημος.

Ο Ζάκ και ο Κλώντ που ήσαν νέοι και όμορφοι, είχαν αποστολή να διασκεδάζουν τη νεαρή γυναίκα. Στο Παρίσι τα κατάφεραν αρκετά καλά. Έκει, όμως, στη λουτροπόλη, έκαναν τη Μόνικα να πλήττει ανυπόφορα...

—Ακούτε τα κύματα; ρώτησε ο Κλώντ. Τώρα που ίσανοποιήθηκε ή περιέργειά σας, μπορούμε να ξαναγυρίσουμε, μου φαίνεται...

—Όχι ακόμα, ψιθύρισε ή Μόνικα, θέλω να τα δώ!

Επρωχώρησαν τότε περισσότερο. Η ύλη άμμο έβούλιαζε κάτω από τα πόδια τους. 'Επί τέλους έφθασαν στο γυαλό. Μέσα στο σκοτάδι, το κύμα που ξεφυγούσε άναβε άσημένιες λάμψεις.

—Είσατε ευχαριστημένη; ρώτησε ο Ζάκ.

—Όχι ακόμα!

—Ένα κύμα, όμως, δυνατότερο τους έφθασε και γέμισε τα πόδια τους από άφρό. Οι

δυο νέοι την έπιασαν απ' το μπράτσο και την παρέσυραν. Έκτωρ έξακολουθούσε να γελά. Αυτοί, πειραγμένοι, διεμαρτύροντο:

—Τι τρέλλα!

—Θ' άρπάξετε κανένα συνάχι!

—Και γιατί; Για μία θάλασσα που ούτε την βλέπουμε κιν!

Η Μόνικα, όμως, τους διέκρινε απότομα.

—Αύριο, είπε, θέλω να την δω καλλιτέρα, να την δω από κοντά. Θα νοικιάσουμε μία παραδισκή βάρκα και θα κάμωμ ένα καλό γύρο. Πουδς άναλαμβάνει ν' άγκαζάσει τη γόνδολα; Σεις, Κλώντ; Σύμφωνοι. Ραντεβού, λοιπόν, στις τέσσερες το απόγευμα. Καλά που το συλλογίσθηκα αυτό αλήθεια...Όταν έρχομαι έδω πριν από το γάμο μου για τους γονείς μου, ήξερα κάποιο ναυτικό που πήγαινα συχνά περίπατο...Τόν έλεγαν...Α, στο καλό, πώς τον έλεγαν...Α, ναι, τώρα θυμήθηκα...Τόν έλεγαν 'Ανσέλμ Γκαυλ...Αυτόν θέλω...Μ' άκουσε, Κλώντ; Αυτόν και όχι άλλον...

Κατάφερε τα τώρα όπως μπορείς!

Όταν στο γυρισμό άφησαν τη Μόνικα στο ξενοδοχείο της, οι δυο νέοι, άφησαν να ξεσπάσει ή υπόκοψη αγανάκτησή τους.

—Τρελλάθηκε ή Μόνικα, μου φαίνεται, είπε ο Ζάκ. Άκούει εκεί να γυροβόλη λεμβοδρομίες! Έχει γούστο ν' άπατήση και θα καρόλες αύριο!

—Άμ, έννοια σου και μου φαίνεται πως μάς χοροδίδει και τους δυο κ' άδικα περνάει ο καιρός μας μαζί της!

—Έτσι μωχόχεται να την άφισο σύελη!

Την άλλη μέρα, ως τόσο, ήσαν κι ή δυο άκριβεις στο ραντεβού τους. Ο 'Ανσέλμ κι ή βάρκα του ήσαν έτοιμοι κι αυτοί.

Η βάρκα ήταν παλιά, αλήθεια. Ο παρὰς, όμως, ήταν πολύ νέος, με μαλλιά κατσάρια, μάτια διάφανα, δέρμα χρυσομένο απ' τον ήλιο και μιάν άγρια όμορφιά, γεμάτη δύναμη και ύγεια.

Η Μόνικα κι οι φίλοι της άνέβηκαν στη βάρκα και ξεκίνησαν. Κανένα σύννεφο στον ουρανό, καμιά σφήλα στη θάλασσα. Κι οι δυο ήσαν όμοια γαλήνιοι και όμοια γαλανοί. Η βάρκα κυλιόταν άνάμεσα στα δυο αυτά γαλάζια. Αισθανότανε κανείς το άτελειό τους. Κανείς δεν έτολμούσε να διακόψει τη σιωπή.

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

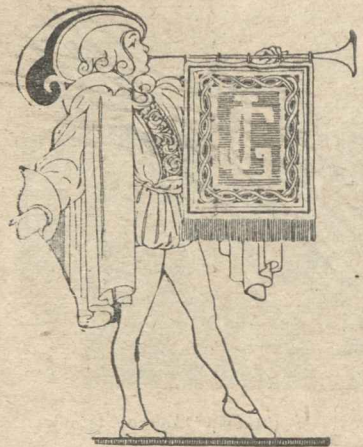
Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

—Με άναγνωρίζεις;

—Ναι, άπάντησε αυτός.

Ο λακωνισμός αυτός δεν την έστενοχώρησε διόλου. Η όραία κυρία Μορσάν άρχισε να φλυαρεί. Ύπενθυμίσε τα περασμένα καλοκαίρια, τους παρὰτους που είχαν κάμει με την ίδια βάρκα και τα παραμικρότερα έπαισα...

Η νέα γυναίκα μιά στιγμή, επί τέλους, άπευθύνθηκε στο ναυτικό, που έμενε άκίνητος στο τιμόνι και τον ρώτησε:

ΑΠΟ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗΣ

Τι διηγότανε ένας παλιός Γιαννιώτης. "Ένα δραματικό επεισόδιο στα Ήπειρωτικά βουνά. Τα γράμματα του γιατρού Κυρίτση. Το μυστικό συρτάρι και η αλληλογραφία της Κυρά Φροσύνης. Ο Άλφ Πασσάς κάνει μια νυχτερινή έφοδο. «Βεζύρη, δε φοβάσαι το Θεό; ...» Σπαρραχτικές σκηνές κ.λ.π.

Ένα από τα τραγικότερα επεισόδια της Αλμπανικής ιστορίας είναι και εκείνο που αναφέρεται στη σκληρή μοίρα της Κυρά Φροσύνης, που την έθρηνησε η λαϊκή Μοδσα και την έστειλε με τα νεκρά της Τέχνης του ό ποιητής Βαλαωρίτης. Την τραγωδία αυτή τη διηγείτο πολλοί και με διάφορους τρόπους. Υπάρχει όμως και μια έκδοση άγνωστη που φαίνεται και η αληθινότερη. Τη διηγότανε ένας παλιός Γιαννιώτης, ο Άναστασιος Σουλβέργος, ο οποίος πέθανε σε βαθιά γεράματα, ύπνερτώντας στο διπλωματικό σώμα της Ύψλης Πύλης. Τόν καιρό του θανάτου της Κυρά Φροσύνης βρισκότανε στα Γιάννενα και ήτανε γειτονάς της, επομένως παρακολούθησε από κοντά τα φοβερά εκείνα γεγονότα.

Η Κυρά—Φροσύνη κατήγετο από αρχαία Ήπειρωτική οικογένεια. Ήταν παντρεμένη μ' έναν έμπορο, το Βασιλείου που είχε τις ερσασίες του στην Κωνσταντινούπολη. Ο Άρχιερέυς Ιωαννίνων Γκάγκας ήτανε θείος της.

Την εποχή αυτή είχε φτάσει στα Γιάννενα, από τη Βενετία, ένας γιατρός σπουδασμένος στο Παρίσι, ο Κυρίτσης Καραγιάννης, απόγονος αρχαίας αριστοκρατικής οικογενείας, από κεινές που με θυσία των ζημιών τους εγκατέλειψαν την πατρίδα για να μην αναγκασθούν και τουρκέψουν. Στη Βενετία σώζονται ακόμη λαμπρά μέγαρα, χτισμένα από τους εκπατριμένους Καραγιάννηδες, τους Ματσουκιάους και άλλους Ήπειρώτες.

Ο Άλφς που ήξερε βέβαια την καταγωγή του Κυρίτση έξετιμησε τον άνθρωπο και τον προσέλαβε γιατρό του. Ο Κυρίτσης φαινομενικά ελάτρευε τον Άλφς στην ψυχή του όμως δε μπορούσε παρά να τρέφει αισθήματα Έλληνικά. Στα Γιάννενα είχε ρθει για να βοηθή τους όμογενείς του και να ερσάζεται σύμφωνα με τις υποδείξεις της Φιλικής Έταιρείας. Με την Κυρά Φροσύνη είχε δεσμούς συγγενείας, γι' αυτό έπηγαυε συχνά στο άρχοντικό της.

Ο Άλφς, αν και είχε καλούς άιωματικούς και πιστούς Γκέγκηδες δεν άπεφάνισε ν' αφήνει την τύχη του σε άλλους. Ήθελε με τα δικά του μάτια να τα έπιβλέπει όλα και πολλές φορές ο ίδιος να διευθύνει τη μάχη. Όταν έβγαυε να παρακολουθήση τον πόλεμο εναντίον των Σουλτιωτών, έπαιρνε μαζί του το Δεσπότη Γκάγκας και το γιατρό του Κυρίτση. Έλήγγαναν πάντοτε έφιπποι...

Σε μια τέτοια έκδρομή συνέβη το ακόλουθο επεισόδιο. Ο γιατρός και ο Δεσπότη έπιασαν θρησκευτική συζήτηση κ' έμφοινεκισαν ζωηρά. Ο γιατρός υπεστήριζε τις ιδέες του Βολταίρου, πράγμα που έκανε τον άπλοϊκό Έλληνα κληρικό να θυμώσει φοβερά. Ο άρχοντος Άλφς διασκέδαζε πολύ με τη φιλονεικία, και ο ήλιος καγχασμός του άνηχούσε μέσα στα έρημα λαγκάδια που περνούσαν. Σε μια στιγμή, ο Δεσπότης, έξωργισμένος, περισσότερο κρόνασε στο γιατρό.

—Είσαι άσεβής και σε καταρέμει! Ο Θεός να σε γκρεμίσει!... Ο Κυρίτσης εξακολουθούσε να γελά. Όταν έφθασαν σ' ένα μονοπάτι, όπου κάτω έχασε η άβυσσος, βαθεία και σκοτεινή, ο Άλφς έφτέρνισε τ' άλογό του και πέφασε σάν πουλί το ίδιο και ο Γκάγκας που ήταν έπιδέξιος καβαλλάρης. Ήρθε η σειρά του γιατρού. Το άλογό του γλυστρύει και γκρεμίζεται μαζί με τον άναβάτη του στην άβυσσο! Ούτε το πτώμα του δε μπορούσαν να κατεβούν να πάρουν!

Ο Άλφς έθύμωσε εναντίον του Δεσπότη για την κατάρα και λυπήθηκε γιατί έχασε το γιατρό του. Άλλ' η όργη και η λύπη δεν έμποδισαν το μυαλό του να ένεργήσει γρήγορα και σύμφωνα με την περίπτωση. Άμέσως στέλνει διαταγή στον πρόκοιτο των Ιωαννίνων να σφραγίσουν τα πράγματα και οι δυο μέλη της ίδιας... ληστεϊκής συμμορίας, άπαντά με θάρρος:

—Όχι, δεν το κάνω! Θα σηκωθεί όλος ο κόσμος στο ποδάρι. Αυτά είνε ντροπή να γίνονται!... Σαν θέλεις, Άλφ, πήγαινε μόνος σου, εγώ αυτή τη φορά δε σ' άκούω!... Μιλούσαν άρβανίτικα. Έθύμωσε ο Άλφς αλλά δε μπορούσε να μεταχειρισθών βία εναντίον του πιστού του Ταχέρ Άμπάση, ο οποίος εξακολουθούσε να του δίνει συμβουλές. Προσπαθούσε να του γυρίσει τη γνώμη.

Άλλά μέσα στην ψυχή του Ταράννου έβραζε το μίσος εναντίον της Κυρά Φροσύνης για τις βροσιές που είχε γράψει.

Μετά τα μεσάνυχτα ο Άλφς φορεί τ' άρματά του, παίρνει την κάλπα του και γεμάτος όργη, συνοδευόμενος από τους σωματικούς λακές του, βγαίνει από το Κάστρο.

Έβρεχε, αλλά τίποτα δεν τον έμποδίζει, και φεύγει γρήγορα στο σπίτι της Κυρά Φροσύνης.

Το σπίτι της Γιαννιώτισσας άρχόντισσας είχε δυο προσόψεις. Την μια στον κεντρικό μεγάλο δρόμο που έφτανε στην αγορά και την άλλη σ' ένα στενό και έρημο σοκάκι. Από το δεύτερο αυτό ήρθε ο Άλφς με τη συνοδεία του. Είχε διαλέξει τη νύχτα, που σκεπάζει με

πε: —Αυτά τα έπιπλα έχουν και κρυφά συρτάρια. Πρέπει να ψάξουμε!

Δεν άργησε ο ίδιος έμπορος και μ' έπληθειότητα κατόρθωσε να βρής το κρυφό συρτάρι και να τ' άνοίξει μ' ένα μαχαίρι. Το συρτάρι αυτό ήταν γεμάτο από γυναικεία γράμματα, γραμμένα από Χριστιανές και Τουρκάλες!

Άς μη φανή παράδοξο ότι η Όθωμανίδες έγραφαν Έλληνικά. Πολλοί από τους πλούσιους Όθωμανούς έλήθρωναν την άποψη έκείνη Έλληνίδες, δασκάλισες που έρχόνταν στα χαρέμια τους και μάθαιναν στα κορίτσια τους γράμματα. Έλληνικά, Ιστορία κ.λ.π.

Μέσα στην αλληλογραφία αυτή βρέθηκαν και μερικά γράμματα της Κυρά Φροσύνης, όχι όμως έρωτικά όπως των άλλων γυναικών. Η Κυρά Φροσύνη έγραφε στο γιατρό με το θάρρος της συγγενείας πολλά και διάφορα, ίδιος όμως έβριζε τον Άλφ Πασσά, τον όποιον εξαρακτιόριζε τ ο ρ α ν ο και κακομεταχειριότανε τα γένεια του, κατά τη γνωστή έκφραση!... Ο Σουλβέργος, ταράμένος λέει:

—Αυτά τα γράμματα μπορούν να φέρουν μεγάλο κακό σ' Ρωμής και Τουρκάλες! Προτείνω να τα κάψουμε!...

—Εγώ δεν συμφωνώ, είπε ο έμπορος, γιατί αν το μάθω ο Άλφς θα χάσουμε το κεφάλι μας. Φοβάμαι!

Ο έμπορος έκείνος ήταν μυστικός κατάσκοπος του Ταράννου. Μόλις ο Άλφς έγύρισε από την έκστρατεία, το πρώτο που έζητησε να μάθω ήταν για τα πράγματα του γιατρού. Γονατιστός μπροστά του ο Σταύρος Τσαπαλάμος έτρεπε.

—Ορέ Σταύρο, τότε ρωτάει, τι έκανες για τα πράγματα του Κυρίτση;

—Βεζύρη άφέντη μου, όλα είνε γραμμένα και βουλωμένα με κερί!

—Ορέ Σταύρο, έμαθα ότι είνε μαζί κ' ένα όμορφο κασελάκι. Πά! να μου το φέρνεις, τούτέλω!

—Άμέσως Βεζύρη μου!

Σε λίγη ώρα το κασελάκι ήταν στο Παλάτι του Ταράννου.

—Άνοιχτο, όρέ Σταύρο! διατάζει ο Άλφς. Τρέμοντας ο πρόκοιτος, το άνοίγει, χωρίς να έσση το περιεχόμενο του, γιατί η τοιμελής Έπιτροπή δεν του είχε πει τίποτε. Έβγαυε στα φανερά συρτάρια ο Τσαπαλάμος αλλά δεν έβρισκε τίποτε. Ο Άλφς όμως ήτανε είδοτομημένος από τον κατάσκοπό του.

—Κοίταξε καλά, όρέ μπερδ μ' λέει, είνε κ' άλλα πράγματα κρυμμένα. Ψάξε!...

Τέλος ο Τσαπαλάμος βρρίσκει το μυστικό συρτάρι και βγάει έξω τα γράμματα. Προσκαλείται ο γραμματικός του Άλφ, ο κύρ Μάνθος, και διαβάζει δυνατά την ένοχη αλληλογραφία. Πόσο φλύαρος και άπερίσκεπτης είνε η γυναικείος όλων των εποχών! Ο Τσαπαλάμος άκούει και τρέμει. Ο Άλφς άνάβει και κοκκινίζει.

Τρέχει τα δόντια του.

—Ράψε γρήγορα, όρέ Μάνθος, τα όνόματά τους.

Άμέσως στέλνει και φωνάζει τον περίφημο Ταχέρ Άμπάση, τον άρχιστευνόμο του.

—Ταχέρ! γρήγορα να πές να πιάσης όλες αυτές τις κηρίδες που είνε δω γραμμένες και να τις κλείσεις στα Αιθαρίτσια!

Και του δίνει τον κατάλογο.

Ο Ταχέρ, φρόνιμος άνθρωπος, συνεργάτης του Άλφ από τα χρόνια που ήταν και οι δυο μέλη της ίδιας... ληστεϊκής συμμορίας, άπαντά με θάρρος:

—Όχι, δεν το κάνω! Θα σηκωθεί όλος ο κόσμος στο ποδάρι. Αυτά είνε ντροπή να γίνονται!... Σαν θέλεις, Άλφ, πήγαινε μόνος σου, εγώ αυτή τη φορά δε σ' άκούω!...

Μιλούσαν άρβανίτικα. Έθύμωσε ο Άλφς αλλά δε μπορούσε να μεταχειρισθών βία εναντίον του πιστού του Ταχέρ Άμπάση, ο οποίος εξακολουθούσε να του δίνει συμβουλές. Προσπαθούσε να του γυρίσει τη γνώμη.

Άλλά μέσα στην ψυχή του Ταράννου έβραζε το μίσος εναντίον της Κυρά Φροσύνης για τις βροσιές που είχε γράψει.

Μετά τα μεσάνυχτα ο Άλφς φορεί τ' άρματά του, παίρνει την κάλπα του και γεμάτος όργη, συνοδευόμενος από τους σωματικούς λακές του, βγαίνει από το Κάστρο.

Έβρεχε, αλλά τίποτα δεν τον έμποδίζει, και φεύγει γρήγορα στο σπίτι της Κυρά Φροσύνης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καδυστερημένη μεταμέλεια

Κατά το 1868 ένας κύριος Βάσμπουρν από το Κιλήσμπουρν έχασε μερικά χαρτονομίσματα των οποίων η συνολική άξια άνηγετο σε όγδόντα δολάρια. Τόν Μάιο του 1903 έπεσεκέφη αυτόν τον κύριο Βάσμπουρν ένας καθολικός παπάς, ο πατήρ Ό Μπριέν και τόν ρώτησε αν είχε χάσει πρό καιρού χρήματα. Ο Βάσμπουρν δεν είχε ξεχάσει τα λεπτά που έχασε, έξεπλάγη όμως πολύ όταν ο παπάς του είπε πως ένας από τους ένοχους του πήγε και του όμολόγησε ότι κατά το έτος 1868 είχε βρει ένα μάτσο χαρτονομίσματα και τα είχε κρατήσει. Έτυχε όμως, σε λίγον καιρό να μάθω ότι τα χρήματα αυτά άνηκαν στον Βάσμπουρν. Μολαταύτα ο πειρασμός να κρατήσει τα χρήματα ήταν τόσο μεγάλος που παρ' όλο που δεν έδωσε ποτέ του μια πεντάρα από αυτά τα φύλαξε όμως με προσοχή, με την έλπίδα ότι κάποια μέρα θα ήσυχάζε η συνειδησία του και θα μπορούσε να έδεψω τα χρήματα χωρίς καμιά τύψη.

Αντί γι' αυτό όμως κάθε μέρα αισθανόταν και περισσότερες τύψεις και βασανίστηκε επί πολλά χρόνια έως ότου δεν μπόρεσε πιά να ύπνερνη το βάρος που είχε στην ψυχή του και πήγε στον παπά, του όμολογήθηκε όλα και του έδωσε πίσω τα χρήματα, για να τα δώσει στον άληθιό κάτοχό τους.

Η περίπτωση αυτή μοιάζει με μάν άλλη που συνέβη πρό έτών στην Γαλλία. Μία δεσποινίς Βερνέ έχασε το 1872 μια πολύτιμη διαμαντένια καρφίτσα. Οι ύποψεις της έπιασαν άμέσως στην ύπνερσία της αλλά έπειδή έκείνη διεμαρτυρήθη για την άθωοτητα της και είχαν μπει στο σπίτι κ' άλλοι εργάτες που μπορούσαν να έχουν κάνει την κλοπή, την πείστησαν και την κράτησαν στηνύπνερσία τους. Άργότερα η ύπνερσία παντρεύτηκε και έφυγε από το σπίτι. Έπίσης και η δεσποινίς Βερνέ παντρεύτηκε και έζησε στο Παρίσι, όταν κατά το έτος 1890, δεκαέξη χρόνια άφύτου γάμκου κληρονομήσε, την έκκλησαν έπειτα από ένα νοσοκομείο γιατί μια άρρωστη την ζητούσε. Η κυρία πήγε άμέσως στο νοσοκομείο και βρήκε εκεί την καλή της ύπνερσία πολύ βαρεια άρρωστη. Έκείνη άφού την χαίρετσε έχωσε το χέρι της κάτω από το μαξιλάρι και έβγαλε ένα κουτάκι το όποτον έδωσε στην κυρία της, λέγοντας ότι είχε χάσει την ήσυχία της από την ήμερα που το είχε πάρει. Η κυρία άνοίξε το κουτάκι και βρήκε μέσα την καρφίτσα της την όποια είχε χάσει τώρα και τόσα χρόνια. Δεν ήθελε να την πάρει ή να κατακρίνει την άρρωστη η όποια ήταν ήσυχα, για την κλοπή που είχε κάνει. Περιποιήθηκε την ύπνερσία της και όταν γιατρεύτηκε την πήρε μαζί στην ύπνερσία της. Η ύπνερσία στάθηκε ως τόν θάνατό της τίμια και πιστή, έλεγε δε άργότερα ότι ποτέ της δεν είχε κλέψει κανένα άλλο πράγμα και ότι δεν μπορούσε να έξηγηση τι την είχε σπρώξει να κλέψη την καρφίτσα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ
ΟΙ ΗΡΘΕΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Ο Λαμαρινός δηνείται τα έξης ανέκδοτα σχετικά με την στρατιωτικήν άνδρείαν:

...Μια μέρα ο ύπασπιστής του στρατηγού ντε Κυστιν, καβάλα επάνω στ' άλογό του, έδιάβαζε ένα τηλεγράφημα, όταν μια έχθρική σφαίρα διεπέρασε το χαρτί του τηλεγραφήματος.

Ο ύπασπιστής σταμάτησε το διάβασμα κάπνιστος, και κούττασε τόν στρατηγό του.

—Δε βαρύνει!... του είπε τότε άπαράφορος ο Κυστιν. Έξακλόουθησε την άπάντησή. Η σφαίρα, το πολύ-πολύ, να έσπασε καμιά λέξη μόνο! Έξακλόουθησε!...

Στην μάχη καλόν του Σαιν Φουλγκάν κάποιος ίππεύς όνόματι Ρύγκ, έπέπεσε εναντίον των έχθρων τραγουδώντας το περίφημο κατά την εποχή έκείνη επαναστατικό τραγούδι «Σά Ιρά!...

Ένώ εκάπταεν όμως μια έχθρική όβριδα έπεσε πάνω στο άλογό του και του άπέκοψε το κεφάλι! Μολαταύτα ο Ρύγκ δεν τήλασε.

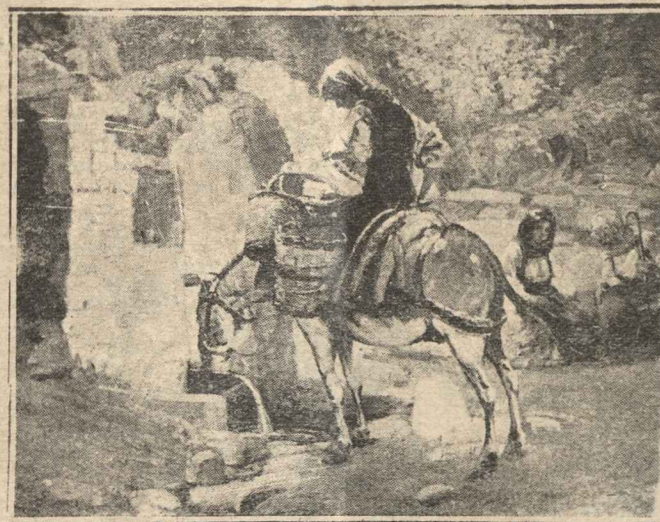
Επήδησε κάτω από τάλλογο και εξακλόουθησε να τρέξω εναντίον των έχθρων πεζός, χωρίς να διακόψη ούτε στιγμή το πολεμικό του τραγούδι!...

Στην μάχη καλόν του Σαιν Φουλγκάν κάποιος ίππεύς όνόματι Ρύγκ, έπέπεσε εναντίον των έχθρων τραγουδώντας το περίφημο κατά την εποχή έκείνη επαναστατικό τραγούδι «Σά Ιρά!...

Ένώ εκάπταεν όμως μια έχθρική όβριδα έπεσε πάνω στο άλογό του και του άπέκοψε το κεφάλι! Μολαταύτα ο Ρύγκ δεν τήλασε.

Επήδησε κάτω από τάλλογο και εξακλόουθησε να τρέξω εναντίον των έχθρων πεζός, χωρίς να διακόψη ούτε στιγμή το πολεμικό του τραγούδι!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤ.ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ ΓΚΑΛΕΡΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΛΟΥ

Τό ποτίσμα

(Πίναξ του έκτέκοντος ζωγράφου κ. Άλεξ. Χριστοφί)

Το ακόλουθο φύλλο θα διηγώνται τη συνέχεια και τέλος της Ιστορικής αυτής τραγωδίας.
Ο Ιστοριοδίτης

ΜΙΑ ΑΚΡΙΒΗ ΕΙΚΟΝΑ

Μια φορά ο βασιλεύς Λεοπόλδος του Βελγίου παρετήρησε σε μια καλλιτεχνική έκθεση μια μικρή εικόνα που παρίστανε ένα κοπάδι πρόβατα σ' ένα λειβάδι, κατά την δύση του ήλιου. Έφώναζε τινετον ζωγράφο και του είπε ότιπολύ ευχαριστος θα τουάγοράζε την εικόνα του. Όταν έφθασαν και στο ζήτημα της τιμής ο ζωγράφος είνε στον βασιλέα:

—Δεν ζητώ από τηνΜεγαλειότητά σας τίποτε άλλο παρά να μου πληρώση τα πρόβατα της εικόνας μου όσο πουλιούνται στην αγορά: Πέννητα πρόβατα το ένα.

Ο βασιλεύς έρεξε μια ματιά στην εικόνα και ύστερα έκανε από μέσα του τόν ύπολογισμό: «Θά είνε δέκα η δώδεκα άρνιά. Για 600 ή 800 πρόβατα δεν είνε άκριβά πληρωμένη η εικόνα».

Έγινε από τρεις μέρες «Τό κοπάδι» άφίχθη στο παλάτι. Ο βασιλεύς μέτρησε ένα-ένα τα πρόβατα και έδωσε στον ζωγράφο τα δώδεκα πρόβατα—όσα ήταν—600 πρόβατα. Ο ζωγράφος όμως έβρεξε στον βασιλέα κάτι μικρά άσπρα στίγματα στο βάθος.

—Μην ξεχνάτε κ' αυτά έχει πίσω, Μεγαλειότητά! Είνε τουλάχιστον τριακόσια.

—Μα δεν είνε σκόνη αυτό; είπε ο Λεοπόλδος έκκληκτος.

—Όχι, Μεγαλειότητά, είνε άρνιά.

—Μου το βερώνετε;

—Επί τή λόγφ της τιμής μου.

Κ' έτσι ο βασιλεύς του Βελγίου χωρίς καν να ζωάρση τα φύλλα του έπληρωσε 15,600 πρόβατα μια εικόνα που με 1200 ως 1500 πρόβατα θα ήταν καλά πληρωμένη.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

ΤΟΥ ΤΕΑΝ REIMBRACH

Κάθε βράδυ, στην ίδια πάντοτε γωνιά του εστιατορίου, παρόμοια και κρυμμένο σχεδόν πίσω απ' τα κρεμασμένα έπιπλα, κάποιος κάθεται. Τότε που τα ίδια πάντοτε λιτά φαγητά, ένα γεροντάκι. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες και είχε πάνω του κάτι το πλινό, κάτι το οβριμένο πράγμα που το έτόνωνε ακόμη περισσότερο το καχεκτικό του σύνολο.

Φαινόταν σά να παρτίει κάθε βράδυ επίτηδες το γεύμα του, έτσι σά να περιμένει μ' απελπισία κάποιον, ο οποίος δεν έχοτανε ποτέ. Τις περισσότερες φορές το ύψος του ήταν θλιμμένο, μα μερικές ημέρες είχε μιαν ευθυμία μοναδική, αλλόκοτη, όμοια με το γέλιο ενός ανθρώπου, ο οποίος γελάει με την ίδια του την απόγνωση.

Τη γκαρσόνια του είχαν κολήσει το παρατσούκλι ο φίλος της βαρώνης· γιατί είχαν αντίληψη, παρακολουθώντας τα φρονήματά του, ότι το γεροντάκι είχε χαρμόσιμα πάντοτε τα μάτια του στην πόρτα του εστιατορίου ως τη στιγμή που μιαν γυναίκα πολύ όμορφη—ή βίρωνα—έκανε την είσοδό της. Έπειτα τα χαμόλανε κοκκινίζοντα έλαφρά. Ένας νέος συνόδευε πάντοτε τη βαρώνη. Μόλις έφταναν αυτο καθόταν σ' ένα τραπέζι, ο γέρος δεν έκολλούσε τίς ματιάς του από τη γυναίκα. Παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις, τις κομπιλιμένες μεσα σ' ένα δνείρο, το χαμένο ίσος δνείρο των άπρηγματοποιήτων φιλοδοξιών. Και το πρόσωπο έπαιρνε τότε μιαν ανήσυχη έκφραση, ή οποία τότε είχε κάτι το πολύ τρυφερό και πατρικό συγχρόως και τότε φανέρωνε ένα βαθύ και άσυγκριτο μίσος.

Ένα βράδυ, καθώς ή βαρώνη έβγαине από το εστιατορίον, περιφρονή, όρσάι και κομψή και έκανε τα κεφάλια όλων να στρέφονται πρὸς αὐτή, κινούμενος από μι' αλλόκοτη περιέργεια, ψιθύρισε στο πρσώπὸ της ένα κολακευτικό επιφώνημα. Κατοπι κοίταζε τὸ γέρο, περιμένοντας κάποιαν απάντησιν ἐκ μέρους του, μιαν επιδοκιμασία ή κι μιαν ἐκμυστήρευση ἴσως.

Κ' εκείνος με κοίταξε, μά σχεδόν ἐχθρικά, με τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου που εἶνε ἀπορασιασμένος νά φιλῇ ἕνα μουσικό. Έξαινα όμως τεντρίθηκε, σάν ἕνα ἀντρίκελο τοῦ ὁποῖου ἔσπασε τὸ ἐλατήριο. Φάνηκε πως κάποια ἀδύναμία τὸν εἶχε κλονίσει, μιαν κοῦραση ἀπὸ τὴ ζωή, μ' ἀνάγκη νά ἀποθέσῃ λίγο κάπου ἕνα φορτίο πολύ βαρὺ.

Κοίτησε τὸ κεφάλι του ἑλαφρά, ἀναστένανε και, ἔπειτα, ἀπορασιαστικά, με τὴ θλιμμένη φωνή του, μού ψιθύρισε:

— Αὐτὴ εἶν' ἡ γυναίκα μου!...

Ἡ ἱστορία τοῦ γέρου αὐτοῦ ἦταν πολὺ ἀπλή: ἡ ἱστορία ενός ἀνδρός τοῦ παντρευμένου μιαν γυναίκα πλὺ νέκ και πτωχή. Ο γέρος τὴν ἀγαποῦσε τρολλὰ και ἔκανε κίθε ἐπιθυμία της. Έκείνη δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μόνο τὰ χορημά του. Αὐτὸν τὸν ἴδιο ὅχι μόνο δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ σχεδὸν τὸν μισοῦσε. Γι' αὐτὸ και πολὺ γρήγορα, ὅχιως νὰ τὸν ἀπατᾷ. Συγχρόως, ἡ περιουσία του σκοπιζόταν μέσα στὰ χέρια της. Με τὰ λεπτά τοῦ συγχύου της πραγματοποιούσε κάθε της ἱδιοτροπία, κάθε της γούστο. Έκεινος δὲν της ἔφρανε καμιά ἀντίρρηση. Νόμιζε πως ὁ μόνος λόγος τῆς ὑπάρξεώς του μέσα στὸ σπίτι του ἦταν νά δίνει διαρκῶς χορημάτα στὴ γυναίκα του. Έκτος τῆς περιουσίας του εἶχε καὶ θέση καθήγητοῦ σ' ἕνα ἀνώτερο λύκειο, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πληρωόταν πολὺ καλά. Γιὰ νά ἔταρξῃ ὅμως στὰ ἔξοδα τῆς σιζύγου του, τὰ ὁποῖα μεγάλωναν συνεχῶς, ὅχιως νά γράφῃ στίς ἐφημερίδες, καὶ νά παραδίδῃ ἰδιαιτέρως μαθήματα. Μά, ἐπειδὴ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦταν ἀναγκασμένος νά λείπῃ τώρα περισσότερο ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἡ γυναίκα του εὗρισκε τὴν ευκαιρία νά τὸν ἀπατᾷ με τοὺς μαθητάς του και με διαφόρους ἀγνώστους. Έπειτα ἐκείνη ὅχιως νά ἀπουσιάζῃ ὁλόκληρες νύχτες ἀπὸ τὸ σπίτι και νά τὸ σκίψῃ ἐπὶ ἡμέρες συνεχῶς. Ἡ προσωπικὴ του περιουσία εἶχε πρὶ ἐξαντληθῇ, τὰ δὲ σκάνδαλα πού τοῦ εἶχε δημιουργήσει ἡ γυναίκα του ἦσαν τόσα πολλὰ και μεγάλα ὥστε δὲν εἶχε πρὸς αὐτὸ ν' ἀντικρῆσῃ τὸν κόσμο και γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νά παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς θέσης του, ν' ἀφήσῃ τὰ μαθήματά του και νά περιορισθῇ στή μικρὴ του σιζύγῃ. Μά τὴν ἄλλη μέρα κίολας ἡ γυναίκα του ἔφραγε, ἐγκυταίλωντά τὸν ὁριστικῶς και γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ φορὰ.

Ο γέρος μού τὰ διηγείτο ὅλ' αὐτά, σάν μιαν ἱστορία πού τὴν εἶχε ἀποστηθίσει. Κάθε τόσο μόνο, στή μέση μιᾶς φράσεως, κάποιαν ἀνάνησιν πρὸς τὴν ἄλλη τὸν διέκοπτε. Τότε ἀρχίει νά μιλάει με λέξεις, μισές, μετρωμένες, με ἐπιφωνήματα, με χειρονυμίες: σά νά μὴ μπορούσε πρὶ νά ἐκφρασθῇ με τὴ γλώσσα του ή μάλλον ἐμμοιαζε πως οἱ ἀννήσεις πού ἀλλοιοχτυπιόντουσαν μέσα στὸ μυαλό του τὸν φαινότουσαν τώρα ἀπίθανες και πρὶ δὲν ἦσαν ἀνάνητες πραγματικῶν γεγονότων.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαναν νά νοιώθῃ τοὺς παλμούς του πόνοους πρὶ δυνατόν: ἀκόμα, ἡ ματωμένη πάντοτε πληγὴ τῆς ἀγάπης

του ἀνοίγε ἀκόμα περισσότερο με τὴν ἀνάνησιν τοῦ παρελθόντος. Φαινόταν μάλιστα πως κάποια ἐπανέστασις γινόταν μέσα του, ή ὁποία ἐκδηλωνόταν με ἕναν ἀσυγκράτητο θυμὸ. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε τόσο, φωτισμένο ἀπὸ ἕνα τρομερὸ μίσος, ὥστε φαντάσαστε πως δὲ θ' ἀργούσε νάρθῃ μιαν μέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ γέρος αὐτὸς θὰ πραγματοποιούσε κατὰ τῆς γυναίκας του μιαν ἐκδίκησιν τρομερή, μιαν ἐκδίκησιν πού χρόνια τώρα θὰ ἦταν ἡ ἀποκλειστικὴ του σκέψις.

Σιγά-σιγά ὁ σνομυμήτης μου με τὶς ἀργες κινήσεις του, με τὸν τρομερὸ γέλιο του, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε σά σὰ τὴ γυναίκα του και τὴν παραμόνευε διαρκῶς, ὅχιως νά μού φαίνεται φρικτὸς, ἀπαίσιος. Έξ ἀντίθετον μάλιστα ὅχιως νά ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴ γυναίκα του πού ἦταν ὁρσρη και νέα, πού τὴν εἶχε βασανίσει ἴσως με τὸν θυμὸ και μανιώδη τὸν ἔρωτα. Σκέφτηνα μάλιστα νά τὴν προειδοποιήσω γιὰ τὴν ἐκδίκησιν του.

— Μά δὲν σὰς βλέπει ἔδω πού ἔχεστε, τὸν ἔρωτῃσα, δὲν σὰς ἀναγνωρίζει:

— Ὁ, μού ἀπάντησε, ἔχω ἀλλάξει τόσο ἀπὸ τότε.

Και ἔστρεψε τὸ γερασμένο του πρόσωπο πρὸς ἕναν καθρέφτη. Καὶ τὸ μικρὸ του γέλιο ἔξαφάνηκε σ' αὐτὸν ἀκόμα περισσότερο διαπεραστικό, σά να εἶχε ζωήρῃ τὸ μίσος του, τὸ κοίταγμα τὸ, στὸν καθρέφτη.

Μι' ἀνατριχίλα μού πέρασε τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Ένα βράδυ ἡ βαρώνη δὲν ἦρθε νά δειπνήσῃ σὺ ἐστιατορίον. Ἀμέσως ὅχιως ν' ἀντησχὼ τρομερά. Ο γέρος φαινόταν πρὶ ταραχισμένος: Τὰ κινήματά του μάλιστα προκαλούσαν τὰ γέλια τῶν γκαρσονιών.

Οὔτε τὴν ἄλλη μέρα φάνηκε σὺ ξενοδοχεῖο, ὁ δὲ γέρος ἦταν χλωμός, συντριμμένος, γερασμένος ἀκόμα περισσότερο. Βλέποντάς με ἦρθε κοντά μου και μού ψιθύρισε:

— Πέθανε!

— Τὴ σκοτώσατε! τοῦ φώναξα.

Με κοίταξε μ' ἕνα βλέμμα ἔμφρασμένο και μού εἶπε:

— Εἶτανε φτιαγμένη.

Τότε ἦρθε ἡ σιζύγα μου νά ξεφύσῃ σὺ ἐγὼ και τὸ ἀπάντησα:

— Ε, τότε τόσο τὸ γοῦλιτερο γιὰ σὰς! Δὲν θὰ σὰς κάνει πρὶ νά ἐκφράσετε.

Έκεινος με κοίταξε σάν ἀόφρα κομμένος.

Έγὼ κατόλαβα πως δὲν συνεκίμεθα καλά καὶ ἀποφάσισα νά τὸν ἀφίσω νά μιλήσῃ. Μά αὐτὸς ἔμεινε σιωπηλός, ἐκμυδενισμένος.

Ἄξαίρνα μι' ἀστραπή φάσις τὸ μυαλό μου:

— Λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷτε πρὶ τότε; ρώτησα.

Ἀναλίδισε και φάνηκε σά νά γοιῇ ἀπὸ πολὺ μαρσά.

Ἄν τὴν ἀγαποῦσα... μού ἀπάντησε...

Τὸ πρόσωπό του εἶχε λάσει μιαν ἐκφραση ἐκστικὴ και μού εἶπε:

— Ἄν τὴν ἀγαποῦσα... Φανταστῇτε πόσο τὴν ἀγαποῦσα... Ἀκούστε: Δὲν ξώθενα τίποτε, πεντάρι, μόνο και μόνο γιὰ νὰ τῆς στέλνω τὰ χορημάτα μου... Νά τὰ στέλνω τὰ χορημάτα σ' ἐκείνη ή ὁποία δὲν ἤξερε ποῖος τῆς τὰ στέλνε...

Κι' ἐποδοῦσε ἀργά-ἀργά, σά νά ἴθελε νά ἐξηγήθῃ:

— Τῆς τὰ στέλνω γιὰ νά εἶναι ἔτσι ἀνεξήγητη αἰσθητικὴ και νὰ τῇ ὅσο τὸ δυνατό λιγότερους φίλους, γιὰ νὰ τῇ ἕνα μόνον φίλο, ἂν αὐτὸ ἦταν δυνατό... Ἔξρετε, πικραίνουμαι πολὺ ὅταν τὴν ἔβλεπα ν' ἀλλάζῃ φίλους...

Εἶχα μείνει με τὸ στόμα ἀνοιχτό, κατάπληκτος, πρὸς τὸ σπῆσιμο αὐτοῦ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῇ: πού μού παρουσιάζειαν. Τότε ὁ γέρος, σά νά μιλούσε στὸν αὐτὸ του, εἶπε κοινῶνις τὸ μυστὸ, ἔμφρασμένο και κάτωπορ κεφάλι του.

— Μόλις ξίαθα τὸ θάνατό της, σκέφτηνα ὅτι τὸ μόνον πού εἶχα νά κάνω θὰ ἦταν νά πεθάνω καὶ ἐγώ... Μά τὸ σιλλογισμὸς καλλίτερος... Ἄν ἐπέθαναι ἐγώ, ἐκείνη δὲ θὰ εἶχε κοντά γιὰ τῆς πηγαίνῃ λουλούδια στὸν τάφο της...

Tea Reimbrach

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

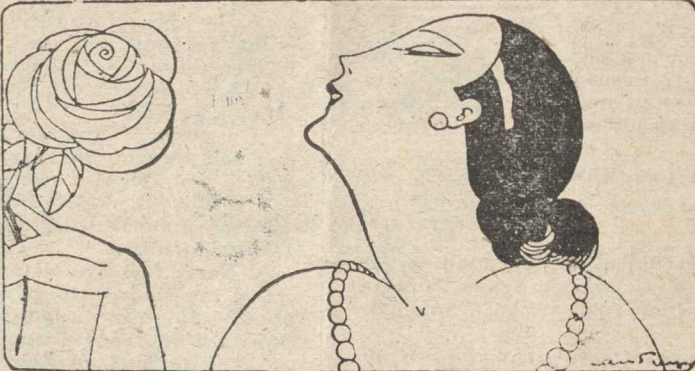
Ἄν δανείσης χορημάτα σ' ἕναν ἐχθρό σου, ὑπάρχει πιθανὸς νά τὸν κάμῃς φίλο σου. Ἄν δανείσης ὅμως χορημάτα σ' ἕνα φίλο σου, ὑπάρχει βεβαίωτης ὅτι θὰ τὸν κάμῃς ἐχθρό σου.

Φραγκλίν:

Ἐπάρχει κάτι δυσκολότερο ἀπὸ τοῦ νά κάμῃς καλὸς πρὸς: τὸ νά μὴν κάμῃς κακός!

Ζ. Ρουσσώ:

Ἡ μόνος συμβουλή: πού ἀκολουθεῖ κανεῖς εἶναι αὐτὴ πού λερώνει ἀπὸ... τὸν ἐαυτό σου.

ΜΙΑ ΥΣΤΕΡΙΚΗ ΕΣΤΕΜΜΕΝΗ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ψυχιατρική και Ιστορία. Μεγαλοφυΐς, παράφρων ή τέρας; Οι γονεῖς τῆς Χριστίνας. Γουσταύος—Ἀδόλφος και Μαρία Ἑλεονώρα. Μιαν γυναίκα με ἀνδρικές κλίσεις. Διάφορες μανίες και τρέλλες τῆς Χριστίνας. Σκάνδαλα ἐπὶ σκάνδαλων.

Μια ἀπὸ τὶς ποραιοότερες φυσιογνωμίες τῆς ἱστορίας ὑπῆρξε και ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα. Με τὴν ἐκκεντρικὴ αὐτὴ βασίλισσα ἀσολήθηκαν ἐπανειλημμένως ἱστορικοὶ και λατοί. Καὶ ὅλοι μὲν τὴν ἐφαρκατῇσαν ὡς παράφρονα, ἄλλοι ὡς μεγαλοφυΐ και ἄλλοι τέλος ὡς ἀνθρωπομόρφο τέρας... Τὸ γεγονός ὅμως, εἶνε ὅτι ἡ παράδοξη αὐτὴ βασίλισσα ἦταν ἐντούτοις προικισμένη με ἑξαιρετικὴν ἐξυπνάδα. Ἡ ἐπιστημονικὴς και φιλοσοφικὴς τῆς γνώσις, ὁ ἔρως τῆς πρὸς τὴν τέχνη και τὴν φιλοσοφία και γενικῶς, ἡ ἐκτίμησις τῶν ὁποίων ἔστρεψε πρὸς τοὺς σοφούς, τὴν παρουσιάζουν ὡς μιαν ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικότερες γυναῖκες τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἀντίθετος ὅμως, ἡ τοχοδοκτικὴ τῆς διάθεσις και ἡ ἀνεξήγητες βεβαιότητες τοῦ χαρακτήρος της, τὴν ἐταξινόμησαν μεταξὺ τῶν ἐκφυλίων και ἡμιαποφρόνων βασιλισσῶν. Ο χαρακτήρ της μάλιστα ἦταν τόσο πολὺτροπος, τόσο μπερδεμένος, ὥστε και αὐτοὶ οἱ γυατριοὶ πού τὸν ἐμελέτησαν ἔχασαν τὰς, πασχάλια τῶν και δὲν μαρσσαν νά ἐκφῇσουν κατηγόρητικὴ γνώμη.

Ἄς εἶτε λοιπὸν, νομίζουμε, ν' ἀσχοληθῇμε και μεῖς με τὴν παράδοξη αὐτὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἀνίκη τόσο στήν ἱστορία ὥσο και στήν ψυχιατρική.

Και πρῶτα—πρῶτα γεννιέται τὸ ἐξῆς ζήτημα: Μήπως τυχὸν ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ τῆς Χριστίνας τῆς Σουηδίας, ὀφείλετο σὲ κληρονομικότητα; Ἡ ἀπάντησις σὺ ερώτημα αὐτὸ εἶναι μάλλον ἀρνητικὴ: Ο πατέρας της, ὁ βασιλεὺς Γουσταύος—Ἀδόλφος, ἦρθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνδοξότατους μονάρχους τῆς Σουηδίας. Ἐκτος τοῦ ὅτι ἦταν μέγας στρατηγός, νικησις ἐπανειλημμένως τοὺς ἐχθρούς τῆς χώρας του, ἦταν συγχρόως και ἑξαιρετικὰ μορφωμένος, ἀποστηρικτῆς τῶν καλλιτεχνῶν, δικαίως ἀπέναντι τῶν ὑπηρεσῶν του και μόνον ὀλίγον θεροκόλητος. Ἦταν, δηλαδὴ, τὸ ἀντίθετον τῆς κόρης του. Τὸ ἴδιο ὅμως δὲν συνέβαινε με τὴν μητέρα τῆς Χριστίνας, τὴν βασίλισσα Μαρία Ἑλεονώρα...

Ἡ Μαρία Ἑλεονώρα ἦν ὀφρ ζωῆς ὁ ἀνδρας της ἦταν μιαν γυναίκα μετρίως πνευματικότητος, ὀλίγον ματαιόδοξη, διόλου ὅμως ἐκκεντρική. Μόλις ὅμως ἐπληροπλήρῃ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός της, ὁ χαρακτήρ της, τῆς ἐκαμματος ἔλλαξε. Ἐνῶ ἐλάχιστα συμπαθούσε τοὺς αὐτὸν ὅσον και τὴν κόρη της, κατελήφθη ἀπὸ ἀρρηματικὴ ἀπόγνωση γιὰ τὸ θάνατό του και ἀπὸ ἐξυπνὴν ἀγάπῃ πρὸς τὴν κόρη της. Καὶ ἡ ἐκκεντρικότητῆς της ἀρχινῶν... Κλειδωθῆκε, μὰς με τὴν κόρη της, μέσα σ' ἕνα δομᾶτο στολισμένο νεοκίον, με ὀλίγαντες ταπεσαρίες στίου τοίχους. Ὅλη ἡ παιδικὴ ηλικία τῆς Χριστίνας πέρασε μέσα σὺ σκοτεινὸ αὐτὸ νεοκίον ὁλοῦ, ἀνάμεσα στίους λυγρούς τῆς μητέρας της και στίους καπετοὺς τῶν αὐλοκόλων και τῶν γελοπολῶν πού εἶχαν ἔξαγκαλσθῇ νά κλειδοποῦν και αὐτοὶ μέσα ἐκεῖ γιὰ νά μορλογοῦν τὸν νεκρό... Ὅταν τὴν νύκτα τὸ νεοκίον ἔκπερε νά κοιμηθῇ, πεταγόταν τρομαγμένο πρὸς τῆς ὑστερικές κραυγῆς τῆς μητέρας της, ἡ ὁποία θαρούσε κατὰ τόσο πως ἔβλεπε τὸ φάντασμα τοῦ ἀνδρός της. Ὑστερα ἀπὸ μιαν τόσο ταραχὴ παιδικὴ ζωή, πὺς ἦταν, λοιπὸν, δυνατόν, τὸ πνευμὸν σίστημα τῆς Χριστίνας νά μὴν ὑποστῇ κάποιον κλονισμό;...

Τὴν γεννήθῃ ἡ Χριστίνα, οἱ ἀστρολόγοι τοῦ κράτους εἶχαν προαναγγείλει στίον πατέρα της και τὴν μητέρα της ὅτι θάποκτοῦν ἀρσενικό παιδί. Τὸ προγνοστικὸν αὐτὸ ἐπληθύνει ἐν μέρει, πρὶ ἡ Χριστίνα ἀπὸ μικρῇ ἔδειξε πως εἶχε ἐνστικτα και γούστα ἐντελῶς ἀγορίστικα. Ο πατέρας της, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπεραγαποῦσε, ἔφρατισε νά τῆς δώσῃ ἀνδρική ἀνατροφῇ: τὴν ἔπαιρνε μαζί του σὺ κατῆγη, τὴν ἐντυνε ἀγορίστικα και πρὶν πεθάνει, ἔκλεσε τοὺς παιδαγωγούς της και τοὺς διέταξε νά τὴν ἀναθρέψουν ἐντελῶς ἀνδρικά. Ἄλλο πού δὲ ζήτοσε και ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα, ἡ ὁποία ἔν πορούσε νά ὑποφῇ οὔτε τὰ φορέματα, οὔτε τὶς ἀσχολίες, οὔτε τὶς συνήθειες, τέλος, τὸν ὁμοφυλὸν της.

Ὅσο ὅμως συζανόταν τὰ ἐργαζομενα και τὰ ραψίματα, τόσο τῆς ἔφρασε ἔμφραση λατρεία στήν μελέτη, στήν ὁποῖαν ὀρχήθηκε κυριολεκτικῶς «με τὰ μούτρα». Ἐμάθεν ἔτσι φιλολογία, ἱστορία, φιλοσοφία, λατινικά, ἑλληνικά, γαλλικά, ισπανικά, γερμανικά και ἱταλικά. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τόση μελέτῃ ἦταν φυσικὸ νά τῆς δῇθῃ νεοροσθένεια. Κι' ὅταν τολμοῖσε κανεῖς νά τῆς ἀντεῖτῃ, σὺ παραμυθί, χτυποῖσε τὰ πόδια της, τὴν ἔπαιναν λυγροί, και γενικῶς, κατελάβαιναν ἀπὸ ὑστερικὴ κρίσις ἡ ὁποία δὲν κατέτανε παρὰ ἕνα ὅσον... συμφωνοῦσαν μαζί της.

Ὅταν ἔμεινε δεκαοκτὸ ἐτοῖν, ἡ πριγκίπισσα Χριστίνα ἀνέλαβε τὸν θρόνο τῆς Σουηδίας. Οἱ πανηγυρισμοὶ της, λόγφ της μορφῆς, τῆς τῆς ὀνόμασαν «Σοφία τῆς Ἀύσας». Καὶ ἡ Χριστίνα ἐκ φύσεως φιλόδοξος, ἐμεθοῦσε με τὸ λιβαρότὸ αὐτό. Ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπακολουθοῦσε νά γίνετα ἀνδρική και νά φέρεται σάν ἀνδρας.

Πρὶ ὅτι τὸ ἀνδρικό ντύσιμό της, ἐντούτοις και τὰ ἀνδρικά φρεσάκια τῆς, ἐροεῦθε καίποιον νεαρό ἐγγενῇ τῆς αὐλῆς της, ὁ καὶ ἡ ἐκκεντρικότητῆς της ἀρχινῶν.

Στὴν αὐτὴ της εἶχαν συγκεντρωθῇ τὰ ἐκλεκτότερα πνεύματα

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας

τῆς ἐποχῆς της: Καλλιτέχναι, ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι. Ἡ Χριστίνα τοὺς ἐκτιμοῦσε πολὺ και τῆς ἄρεσε νά συνδιαλέγεται μαζί τους γιὰ διάφορα σοβαρὰ ζήτηματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζε ἀπὸ τοῦ νά τοὺς ἔξαγαγῇ νά κάμουν τὰ πλέον παράδοξα τῶν πραγμάτων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐξήγάκασε τὸν σοφὸ Κλάντ ντέ Σωμάς, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο γιὰ τὴν ὀλότητα τῆς ἐνδυμασίας του, νά μὴ ἐμφανίζεται στήν αὐλὴ παρὰ... ἀρματομένος «μέχρις ὀδόντων», με δερμάτινο θώρακα και καπέλλο με πτερὰ!... Μιαν ἄλλη φορὰ πάλι ἐξήγάκασε τὸν πάντοτε σοβαρὸ και λιγομύλητο φιλόσοφο Μαρσάο, νά... παῖξῃ τότῃ μαζί της. Καὶ με ἐπιδείξαισε μέρα πού νά μὴν ἐφεύρῃ μιαν νέα τέτοιον εἶδος διασκέδασις... Ἡ νεοροσθένειά της ὅμως ὅσο πῆγαινε και ἤξεανε. Καὶ στὰ 1654, σὺ μιαν στιγμὴ ὑστεροροσθῇ, ὑπέβαλε τὴν παραιτήσῃ της ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Σουηδίας. Ἦταν, τότε, μόλις 28 ἐτὼν!...

Καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ κυρίως νεοροσθενικὴ περίοδος τῆς ζωῆς της.

Ένα ἀπὸ τὰ κυριότερα χαρακτηριστικά τῶν νεοροπαθῶν εἶνε ἡ «μανία περηγήσεως». Τοὺς εἶνε ἀδύνατον νά παραμείνουν ἐπὶ πολὺ στίον ἴδιο τόπο. Ἐννοοῦν διαρκῶς νά ἀλλάζουν περιβάλλον, νά βρσσκωνται σὲ νέες χώρες... Ἔτσι και ἡ Χριστίνα, μόλις... ἐεφορσθῇ τῆς τὸν θρόνο, ὅχιως τὶς περηγήσεις.

Ἡ πρώτη χώρα τὴν ὁποῖαν ἐπεσκέψῃ—μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν παραιτήσῃ της—ἦταν ἡ Φλάνδρα. Πῆγε πρῶτα στήν Ἀμβέρσα, και κατόπιν στίς Βρυξέλλες. Ἡ διαγωγὴ της, στήν τελευταία αὐτὴ πόλῃ, ἀπέτελεσε σκάνδαλο. Ἄλλοτε ἔκανε διάρροες... γκριμάτσες στίον ὄχλο πού ἔτρεχε νά τὴν δῇ! Ἄλλοτε, πάλι, με ἐπιδείξαισε κλόουν, ἄλλοτε ἀστρατιαίως ἐνδύματα μέσα σμάτῃς της, γιὰ νά ἀπὸ τὴν καταπλήξῃ. Καὶ, τέλος, ὅταν τῆς ἐξέφυγῃ ἔαφρικὰ, καμιά βλασφημία, ἡ θάρσῃς νά δηγείται, σὲ κανένα ἐπίσημο πρόσωπο—κανέναν πρεσβευτῇ, π.χ.,—καμιά σόαν ἱστορία, σὺ ἀκουσμα τῆς ὁποίας ἐκοκκινίζαν και ἡ πρὸ ἐλευθεροαῖσους κυρίες τῆς διηγήσεως. Τὸ φερσισμό της, με δύο λόγια, δὲν ἦταν διόλου βασιλικό...

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἡ Χριστίνα ἦταν περισσότερο ὑστερικὴ παρὰ ποτέ. Τὴν μιαν στιγμὴν ἐπιθυμοῦσε ἕνα πράγμα, τὸ ὁποῖον ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα δὲν πορούσε οὔτε νά τὸ ἀνεχθῇ. Τὴν μιαν μέρα ἔβριζε τὸν Πάπα, χωρὶς κανένα λόγο, και τὴν ἄλλη τοῦ ἔφρασε ἐπιστολὴς γεμάτες ταπεινότητα και εὐσέβεια γιὰ νά τοῦ ἐπῇσῃ τὴν ευχή του... Δὲν ἤξευρε δηλαδὴ και ἡ ἴδια τὴ ζήτησος. Τὸ μοναδικὸ πλέον αἰσθημα πού κυριαρχοῦσε στήν περιεργὴ αὐτὴ γυναίκα, ἦταν ἡ μανία τῆς προτοτυπίας. Ἐννοοῦσε νά ἐκπλήτῃ, και νά φαίνεται πρωτότυπη σὲ ὅλα.

Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πληροφοροῦντῃς τὴν ἐλευσὴ τῆς παράξενης βασίλισσας, ἔστειλε τιμὴς ἐνέκειν, πρὸς ὑποδοχὴν της, τὸν αὐλόρχο του Ἐρρίκο γνὸ Γκρῆ. Ο νεαρός αὐτός ἐγγενῆς μόλις εἶδε τὴν Χριστίνα... τάρσας. Φανταστῇτε ὅτι ἦταν ντυμένη μὺς ἀνδρική και μὺς γυναικεία, φορούσε καπέλλο ἀρχαίου πλάτου, περούκα μακρὴ, σπαθί, τὸ πρόσωπό της ἦταν φοιτὰ πουδραρισμένο, και δὲν φορούσε γάντια!... Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ ὅλων αὐτῶν, καβαλλοῦσε ἕνα ἀστρο ἄλογο, ὁ ὁποῖος ἦταν πρὸς τοφάνες γιὰ τὴν ἐποχὴ. Ο δούξ γνὸ Γκρῆ τὴν περιγράφει με τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἐπιγράμμα: «Βλέποντάς τὴν, δὲν μπορεί νά ἐννοήσῃ κανεῖς ἂν εἶνε γυναίκα μεταμφιεσμένη σὲ ἀνδρα, ἢ ἀνδρας μεταμφιεσμένος σ

ΔΟΥΛΕΥΕΤΕ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ ! ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ !

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ

ΙΔΡΥΣΑΜΕΝ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΚΕΙ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ Α.Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΑΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 15.000.000

ΖΥΜΑΡΙΚΑ

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

ΤΥΡΙΑ

ΒΟΥΤΥΡΑ ΑΓΝΑ

ΚΡΑΣΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

ΣΑΜΠΑΝΙΕΣ

ΑΛΑΝΤΙΚΑ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΥ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

7^{ΟΝ} ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΛ. Ν. 4-11

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΚΡΙΤΖΝΕΡ

ΕΝ ΔΟΥΡΛΑΧ (ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ)

ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΩ ΤΩΝ 6.000.000 ΜΗΧΑΝΩΝ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ

Μηχαναί δι' οικιακὴν χρῆσιν, διὰ κεντήματα, διὰ πλίσσίδες κλπ.

Εἰδικαὶ μηχαναὶ δι' ἐργαστάσια ἐνδυμάτων, ὑποκαμίσων, καπέλλων, δρυβελλῶν, ὑποδημάτων κλπ.

Καλτσομηχαναὶ καὶ παντὸς εἶδους πλεκτομηχαναί.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ

42 ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
GRITZNER
ΑΣΥΝΑΓΟΝΙΣΤΟΙ

ΤΕΛΕΙΑΙ ΣΤΕΡΕΑΙ
ΕΥΘΗΝΑΙ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ

ΒΡΑΒΙΟ
ΚΕΝΤΗΜΑ
ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΡΑΠΤΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Ο Παρακαταθήκη εξαρτημάτων.
Προς το συμφέρον σας εισηγούμεθα
εφάπαξ μὲν πρὶν ἀγοράσῃτε ἄλλω